

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY 25X REPORT

INFORMATION REPORT

CD NO.

COUNTRY Yugoslavia

DATE DISTR. 8 Feb. 1950

SUBJECT Nova Borba

NO. OF PAGES 1

THIS DOCUMENT HAS AN ENCLOSURE ATTACHED.
DO NOT DETACH

PLACE
ACQUIRED

25X1

NO. OF ENCLS.
(LISTED BELOW)

DATE OF
ACQUISITION
INFO

25X1

SUPPLEMENT TO
REPORT NO.

THIS DOCUMENT CONTAINS INFORMATION AFFECTING THE NATIONAL DEFENSE
OF THE UNITED STATES WITHIN THE MEANING OF THE ESPIONAGE ACT 50
U. S. C. 31 AND 32, AS AMENDED. ITS TRANSMISSION OR THE REVELATION
OF ITS CONTENTS IN ANY MANNER TO AN UNAUTHORIZED PERSON IS PRO-
HIBITED BY LAW. REPRODUCTION OF THIS FORM IS PROHIBITED.

THIS IS UNEVALUATED INFORMATION

25X1

1. There is attached one copy of Nova Borba, Number 28, of 20 December 1949.
2. Information is desired from you concerning the need for continued and future editions of this newspaper.
3. Although the covering document enclosing this newspaper is classified Secret/Control, the newspaper itself is without classification.

CLASSIFICATION RESTRICTED

STATE	NAVY	NSRB	DISTRIBUTION																
ARMY	AIR																		

ORE x

Proletari svih zemalja, ujedinite se!

RESTRICTED

NOVA BORBA

POD ZASTAVOM INTERNACIONALIZMA

Cena Kšs 2

Broj 28

20 decembar 1949

70-li rodjendan druga Staljina - praznik radničke klase i miroljubivog čovečanstva



ČESTITKA JUGOSLOVENSKIH POLITEMIGRANATA U ČEHOSLOVAČKOJ

JOSIFU VISARIONOVIČU - STALJINU

MOSKVA - KREMLJ

Dragi druže Staljine,
Danas, kada čitavo napredno i miroljubivo čovečanstvo slavi Vašom 70-ti rodjendan kao svoj veliki praznik, kada je Vaše ime postalo imenom čitave naše epohe — staljinove epohe — mi jugoslovenski revolucionarni politemigranti u bratskoj Čehoslovačkoj, šaljući Vama najviše i najtoplije želje.

Velika Oktobarska revolucija, na čijem čelu ste stajali Vi uz besmrtnog Lenjina, pokazala je našim narodima, kao i svim ljudima rodnoga sveta, put koji vodi iz varvarstva kapitalizma u socijalizam i mir.

Crvena armija, stvorena, vaspitana i vodjena Vašim genijem razbila je Hitlerovu ratnu mašinu i donela oslobođenje i mir narodima. Sa Vašim imenom na usnama borili su se naši narodi protiv fašističkog okupatora. Zahvaljujući oslobođilačkoj moći Crvene armije stvoreni su prvi put uslovi za istinsku nezavisnost naše zemlje i izgradnju socijalizma.

Naši narodi, prevareni i izdati od bande angloameričkih špijuna i ubica, izgubili su slobodu koju im je obezbedio Sovjetski Savez a naša zemlja je pretvorena u koloniju angloameričkih imperijalista. Stalna briga koju je vodila i vodi sovjetska vlada, Centralni komitet SKP(b) i Vi lično, druže Staljine, o sudbini i budućnosti naroda Jugoslavije uliva nespornu snagu komunistima, radničkoj klasi i radnim masama naše zemlje u borbi za svrgavanje Titove fašističke bande, za vraćanje naše zemlje u tabor zemalja koje na čelu sa SSSR izgrađuju socijalizam.

Naši narodi, pod fašističkim terorom gestapovske bande špijuna i ubica, danas nemaju mogućnosti da slobodno manifestuju svoju nepokolebljivu i bezgraničnu ljubav prema Sovjetskom Savezu, Boljševičkoj partiji i Vama lično, dragi druže Staljine. Mi politemigranti u bratskoj NR Čehoslovačkoj, izražavamo nisku i osećanja čitavog našeg naroda kada Vam na Vaš 70-ti rodjendan želimo dug život na sreću čitavog naprednog čovečanstva.

Kao našem vodji i učitelju i najvećem prijatelju i zaštitniku naših naroda mi svečano obećavamo da ćemo uložiti sve svoje snage za pomoć našim narodima u teškoj i herojskoj borbi za svrgavanje fašističke klike Tita-Rankovića i pobjedu socijalizma u našoj zemlji.

Ziveo Sovjetski Savez, tvrdjava mira, demokratije i socijalizma! Ziveo vodja i učitelj čitavog naprednog čovečanstva, najveći prijatelj i zaštitnik jugoslovenskih naroda drug Staljin!

JUGOSLOVENSKI POLITEMIGRANTI U NR ČEHOSLOVAČKOJ

21 decembar, 70-ti rodjendan druga Staljina, pretvorio se u veliki praznik međunarodne radničke klase, čitavog naprednog i miroljubivog čovečanstva.

Narodi SSSR na svom putu u komunizam dočekuju ovu proslavu sa pojačanim naporima za neviđeni porast ekonomske i političke moći sovjetske zemlje. U zemljama narodne demokratije proslava 70-og rodjendana druga Staljina dobila je karakter snažnih opštenarodnih manifestacija prijateljstva sa Sovjetskim Savezom. Radnici kapitalističkih zemalja proslavljaju rodjendan druga Staljina pod parolom da će se boriti zajedno sa Sovjetskom armijom i braniti otadžbinu radnika i seljaka, zemlju socijalizma — Sovjetski Savez od agresije angloameričkih imperijalista. Intelektualni radnici: književnici, slikari, umetnici proslavljaju rodjendan druga Staljina pod parolom odbrane slobode, nauke i kulture.

Komunističke i radničke partije, prihvatajući odluke novembarskog zasjedanja Informacionog biroa, dočekaju 70-ti rodjendan druga Staljina pojačanom mobilizacijom narodnih masa u borbi za održanje trajnog mira u svetu, razbliženje i onemogućenje priprema angloameričkih imperijalista za novi rat protiv SSSR i zemalja narodne demokratije. Kroz beskompromisnu borbu protiv desnih socijalista i titovskih fašista učvršćuje se jedinstvo radničke klase, koja predstavlja osnovnu snagu moćnog pokreta za odbranu mira.

U izrazima bezgranične ljubavi prema drugu Staljinu trudnici celog sveta izražavaju

ŽIVEO DRUG STALJIN!

svoje internacionalističko jedinstvo i solidarnost, izražavaju vernost i rešenost da do kraja, i u rata i u miru, ostanu sa zemljom socijalizma — Sovjetskim Savezom i svojim vođom drugom Staljinom.

Stoga se proslava 70-og rodjendana druga Staljina pretvorila u smotru međunarodnih snaga antimperijalističkog, demokratskog tabora u svetu na čelu sa Sovjetskim Savezom.

Fašistički teror Titove bande špijuna i ubica nije mogao da otrgne narode Jugoslavije od Sovjetskog Saveza i druga Staljina. Duboke su i neraskidive veze koje ih spajaju sa ruskim narodom, boljševičkom partijom i drugom Staljinom.

Tokom istorije, vekovna borba jugoslovenskih naroda protiv atomaničkih i germanskih za vojevača, naličila je na podršku, oslonac i pomoć velikog ruskog naroda. Tako se je rodila ona nepresušna ljubav i vera kod našeg naroda u majku Rusiju.

Oktobarska revolucija podigla je tu tradicionalnu veru i ljubav našeg naroda prema Rusiji na još viši stepen. Nacionalno ugnjeteni narodi Jugoslavije, radnici podvrgnuti bezdušnoj kapitalističkoj eksploataciji, prezađušni seljaci u kandama zenašskog kapitala videli su u SSSR ne samo garanciju svoje nacionalne, već i socijalne slobode, zemlju bratskih ravnopravnih naroda, gde nema eksploatacije čoveka po čoveku, zemlju srećnog i boljeg života za radnog čoveka.

Sve se to oličavalo u imenu druga Staljina. Zato su za ispišivanje Staljinovog imena na zidovima i transparentima ginuli, proganjani i hapšeni najbolji sinovi naših naroda za vreme monarhističkih režima predratne Jugoslavije.

Tera u nepobedivost Crvene armije, bezmerna ljubav prema Boljševičkoj partiji i drugu Staljinu pokrenula je naše narode u Drugom svetskom ratu na borbu za oslobođenje zemlje. Oni su se odazvali pozivu druga Staljina na oružanu borbu protiv fašističkih zavojevača. Opet su najbolji sinovi naroda Jugoslavije sa imenom Staljina na usnama jurišali na nemačke bunkere. Sa uzvikom „Živeo Staljin“ umirali su u gestapovskim koncentracionim logorima i strijelima, jer su duboko bili svesni da to ime znači slobodu, demokratiju i socijalizam.

Naši narodi se nisu prevarili. Crvena armija pod komandom druga Staljina, i na njegovu terižu zapovest, oslobodila je Beograd i našu zemlju, donela slobodu našim narodima i omogućila stvaranje narodno-demokratske Jugoslavije.

Međutim, danas narodi Jugoslavije dočekuju 70-ti rodjendan druga Staljina u uslovima krvavog fašističko-gestapovskog režima klike Tita-Rankovića. Ova banda ubica i špijuna dopunila se vlasti pod firmom prijateljstva sa Sovjetskim Savezom, izvršila je kontrarevolucionarni prevrat, likvidirala te-

kovine stečene herojskom borbom naroda Jugoslavije i nesebičnom izdašnom pomoći SSSR, pretvorila zemlju u koncentracioni logor i tamnicu naroda. Stotina hiljada jugoslovenskih komunisti, demokrati i patrioti postali su žrtve svirepog fašističkog terora. Još jedanput, pred Rankovićevim fašističkim delatima, našim najboljim sinovi radničke klase i naroda Jugoslavije sa uzvicima „Živeo Staljin“.

U Andrijevičkom srezu u Ormoj Gori Rankovićevi janjari su izveli iz kuće Vujadina Lazarevića iz Bara, i ubili ga na očigled cele njegove porodice. Lazarević je pred smrt klicao Staljinu i Rusiji!

Junadočko držanje Vujadina Lazarevića, dostojno slavne tradicije jugoslovenskih komunisti, jeste samo jedan od hiljada i hiljada slučaja, jeste kroz one bezgraničnu veru i ljubav koju u svom srcu nosi svaki jugoslovenski komunist, patriota i pošten građanin: ljubav i vera u Sovjetski Savez, Boljševičku partiju i druga Staljina.

„Živeo Staljin“ — bila je i ostala naša borbeno, plamena parola. Smisao te parole naši narodi na čelu sa radničkom klasom, naoružani Rezolucijama Informacionog biroa, ostvaruju u teškoj ilegalnoj borbi za uspostavljanje komunističke partije Jugoslavije, internacionalističke partije Lenjina-Staljina.

Narodi Jugoslavije znaju da pojačanom borbom za likvidaciju fašističke klike Tita-Ranko-

vića daju svoj najveći doprinos opštoj borbi za mir, demokratiju i socijalizam, na čijem čelu stoji drug Staljin. Naši narodi će umeti da obračunaju sa titovskom agenturou angloameričkih potpaljivača rata i da spreče pretvaranje Jugoslavije u placdarm za napad na Sovjetski Savez.

Zato naši narodi pojačavaju borbu protiv titovske fašističke bande zločinaca i špijuna sve oštrije i organizovanje: štampanjem i rasturanjem letaka i ilegalne štampe, ispisivanjem parola, otporom protiv prisilne mobilizacije na rad, nezvršavanjem naredaba o otkupu, sabotiranjem proizvodnje u fabrikama, rudnicima i rudilištima, sve brojnijim i masovnijim štrajkovima.

U vršenju ovih zadataka, smelo i bez strana od kravog Rankovićevog policijsko-gestapovskog aparata, radnici, radni seljaci, žene, omladina, patrioti, na čelu sa jugoslovenskim komunistima kojima je narod dao poverenje ime „staljinovci“, tražavaju danas svoju bezgraničnu ljubav i veru u Sovjetski Savez, Boljševičku partiju i druga Staljina prilikom njegovog 70-og rodjendana.

Sa imenom Staljina na visoko uzdignutim zastavama — napred u borbu za ponovno uspostavljanje marksističko-lenjinske Komunističke partije za svrgavanje klike Tita-Rankovića, za socijalističku Jugoslaviju!

Ziveo drug Staljin, vodja i učitelj međunarodnog proletarijata, i čitavog miroljubivog čovečanstva, najveći prijatelj i zaštitnik naroda Jugoslavije!

Neka nam dugo živi voljeni drug Staljin, najveći prijatelj naroda Jugoslavije!

RESTRICTED

Staljin - to je Lenin današnjice

Zivot i rad druga Staljina nezavojno su povezani sa radom V. I. Lenjina, sa istorijom herojske Boljševičke partije, sa istorijom sovjetskog naroda.

Zivot i rad druga Staljina vezani su, dalje, sa međunarodnim radničkim pokretom, oslobodilačkom borbom kolonijalnih naroda protiv imperijalističkog jarm. Komunistička internacionala rasla je i razvijala se pod rukovodstvom Lenjina i Staljina.

Prvi istorija I Internacionala nerazdvojno vezana sa imenom Marksa i Engelsa, tako isto će istorija III Komunističke internacionala ostati zauvek spojena sa imenom Lenjina i Staljina. Komunistička internacionala igrala je važnu ulogu u okupljanju avangarde naprednih radnika oko raznih radničkih partija. Posle ispunjavanja svog istorijskog zadatka završila je Komunistička internacionala u razdoblju Drugog svetskog rata svoje postojanje. U maju 1943 godine predložio je Prezidium Izvršnog komiteta Kominternе da se Kominternа raspusti kao vodeći centar međunarodnog radničkog pokreta. Sekcije Kominternе prihvatile su taj predlog.

Milioni radbenika svih zemalja vide u drugu Staljinu svog učitelja, na čijim su se klasičnim radovima učili i uče kao se treba uspešno boriti protiv klasnog neprijatelja, kako treba pripremati uslove za konačnu pobjedu proletarijata. Staljinov uticaj — to je uticaj velike, slavne boljševičke partije, u kojoj radnici kapitalističkih zemalja vide uzornu partiju radničke klase, dostojnu podržavanja. Pod rukovodstvom te partije, partije novog tipa, oboren je kapitalizam, ostvarena je diktatura proletarijata i izgrađen socijalizam u SSSR.

Radnici svih zemalja znaju, da svaka reč koju je kazao drug Staljin, jeste reč sovjetskog naroda, da i za svake njegove reči sleduje delo. Trudbenici celog sveta ubedili su na iskustvu pobedičke socijalističke revolucije, na iskustvu izgradnje socijalizma u SSSR i na iskustvu sovjetskog naroda u Otadžbinskom ratu u duboku životnu istinu dela Lenjina-Staljina. Svi slobodoljubivi narodi vide sada u Staljinu vernog i čvrstog branioca mira, sigurnosti i demokratskih sloboda.

J. V. Staljin je genijalni vođa i učitelj partije, veliki strateg socijalističke revolucije, vođa i vojskovođa sovjetske države. Nepomirljivost prema neprijatelja socijalizma, nepoduljba principljenosti, spajanje jasne revolucionarne perspektive i jasnoće cilja sa izvanrednom čvrstinošću i istrajnošću u postizanju cilja, mudrost i konkretnost rukovodjenja, nerazdvojna veza s masama — to su karakteristične crte Staljinovog stila u radu. Posle Lenjina niko na svetu nije vodio tako ogromne milionske mase radnika i seljaka kao Staljin. J. V. Staljin ume kao niko drugi da uopštava revolucionarno iskustvo mase, da prihvata i razvija njihovu inicijativu, da se uči od mase i da uči masu, da ih vodi napred ka pobjedi.

Čitav Staljinov rad daje nam obrazac spajanja ogromne teoretske snage s praktičnim iskustvom revolucionarne borbe, izvanrednim po svom opsegu i znanju.

Stojeci sa svojim najbližim saradnicima, proverenim lenjinima, na čelu velike Boljševičke partije, Staljin rukovodi u istoriji nevidenom mnogonacionalnom socijalističkom državom radnika i seljaka. U svim oblastima socijalističke izgradnje njegova uputstva predstavljaju rukovodstvo za akciju. Rad druga Staljina vanredno je mnogostran; njegova je energija doista zadivljujuća. Krug pitanja koja privlače Staljinovu pažnju neizmeran je: nasloženija pitanja teorije marksizma-lenjinizma i školski učenici za decu; problemi spoljne politike Sovjetskog Saveza — i svakodnevna briga o uređenju proleterske prestonice; stvaranje velikog severnog pomorskog puta — i isušivanje močvara Kolhide; problemi razvika sovjetske književnosti i

umetnosti — i redigovanje prava kolhoznog života; i na kraju, nasloženija pitanja teorije i prakse vojne veštine.

Svi poznaju neodoljivu, porazavajuću snagu Staljinove logike, kristalnu jasnoću njegovog uma, čeliku volju, odanost partiji, plamenu veru u narod i ljubav prema narodu. Svima je poznata njegova skromnost, jednostavnost, kolektivnost prema ljudima i nemilosrdnost prema neprijateljima naroda. Svima je poznato koliko on ne podnosi gubitke i brbljivce, plačljivce i panikare.

Staljin je mudar, staložen u rešavanju složenih političkih pitanja, onde gde treba svestrano uzeći u obzir svaki plus i minus. I, u isto vreme, Staljin je najveći majstor smelih revolucionarnih rešenja i naglih zaokreta.

Staljin — to je Lenjin današnjice.

Odgovarajući organizacijama i drugovima koji su mu 1929 godine čestitali 50-ti rođendan, Staljin je pisao:

„Vaše čestitke i pozdrave pripisujem velikoj partiji radničke klase, koja me je rodila i odgojila, po kojoj sam i prišao. Možete biti uvereni, drugovi, da sam i u buduću spreman da za stvar radničke klase, stvar proleterske revolucije i svetskog komunizma, dam sve svoje snage, sve svoje sposobnosti, i ako ustreba, svu svoju krv, kap po kap.“

U Staljinu narodi Sovjetskog Saveza vide odelovljenje svog heroizma, svoje ljubavi prema domovini, svog patriotizma. „Za Staljina! Za domovinu!“ — s tom su parolom borci slavne Sovjetske armije pobedili svog najvećeg neprijatelja — fašističku Nemačku i istakli zastavu pobjede nad Berlinom.

Sa imenom Staljina izvršila je radnička klasa Sovjetskog Saveza, na primeru radno herojskog u velikom Otadžbinskom ratu, snabdevajući Sovjetsku armiju prvoklasnom ratnom tehnikom.

Sa imenom Staljina radilo je kolhozno selštvo samopoprežno na poljima, snabdevajući Sovjetsku armiju i gradove namirnicama a industriju sirovinama.

Sa imenom Staljina sovjetska inteligencija je predano radila na obrani zemlje, usavršila je naručavanje Sovjetske armije, razvila tehniku i organizaciju

Poučna, divna, puna brige i herojske borbe je biografija druga Staljina. Od ranih mladalačkih godina borio se drug Staljin za stvar partije, radničke klase, radnog naroda. Od momenta kada se upoznao sa velikim učienikom Marksa-Engelsa on postaje njegov vatreni propagator, branioc stvaralačkog revolucionarnog marksizma.

Zajedno sa Lenjinom, još od kraja 90-tih godina, i uvek zajedno sa Lenjinom, uvek po istom putu, koraćao je drug Staljin i nikada sa toga puta nije skrenuo. Neprestano proganjao od strane carizma, bacan iz jedne tamnice u drugu, slat u prognostvo drug Staljin se ipak uvek vraćao na svoje borbeno mesto. Zajedno sa Lenjinom drug Staljin priprema partiju za oktobarsku ofanzivu. Zajedno sa Lenjinom organizuje pobjedu Velike oktobarske socijalističke revolucije. Zajedno sa Lenjinom izgrađuje novu, socijalističku državu. Svojem telom brani je na svim frontovima.

Drug Staljin uvek ima u pripravnosti borbeno idejno oružje. Neprestano ga izostrava i uči nas da u njim spretno rukujemo. Zajedno sa Lenjinom, i samostalno, on temeljito obrađuje veliko učenje marksizma-lenjinizma kao rukovodstvo za akciju. Nacionalno pitanje, pitanje pobjede socijalizma u jednoj zemlji, pitanje uloge sovjeta, pitanje o izgradnji socijalizma u jednoj državi u uslovima kapitalističkog zaokretanja, pitanje diktature proletarijata kao oružja u borbi za komunizam, pitanje socijalističke industrijske izgradnje zemlje, pitanje likvidacije kulaka kao klase, kolektivizacije poljoprivrede, vaspri-

proizvodnje, sovjetsku nauku i kulturu.

Staljinovo ime — to je simbol junstva, volje slave sovjetskog naroda, poziv na nove herojske podvige u slavu sovjetskog naroda.

Staljinovo ime nose u svom srecu mladići i devojke zemlje socijalizma, pioniri i pionirke. Njihov je najdraži san da budu kao Lenjin, kao Staljin, da budu politički radnici lenjinso-staljinso-kog tipa. Komsomol, koji su vaspitali Lenjin i Staljin, jeste vjerni pomoćnik Boljševičke partije, pouzdana smena starog pokolenja boraca za komunizam.

Na mnogobrojnim jezicima savstavljaju narodi Sovjetskog Saveza pesme o Staljinu. U tim pesmama izražena je silna ljubav i bezgranična odanost naroda Sovjetskog Saveza prema svome velikom vođi, učitelju i prijatelju.

Staljinovo ime stapa se u narodnom stvaralaštvu s Lenjinovim imenom. „Mi idemo sa Staljinom kao sa Lenjinom, govorimo sa Staljinom kao sa Lenjinom. On zna svaku našu misao, celog svog života on se brine o nama“ — kaže se u jednoj divnoj ruskoj narodnoj priči.

Staljinovo ime je simbol moralnog i političkog jedinstva sovjetskog društva.

Za Staljinovo ime vezalo je celo napredno čovečanstvo, svi demokratski slobodoljubivi narodi svoje nađe za dugi, trajni mir i sigurnost.

„Imena Lenjina i Staljina bude svetle nada u svim krajevima sveta i odeljku koji poziv u borbu za mir i sreću naroda, u borbu za potpuno oslobodjenje od kapitalizma“ (Molotov).

Socijalizam je pobjedo u SSSR i odnosi nove pobjede zato što celokupnim našim radom i borbom rukovodi najveći čovek današnjice, verni nastavljatelj Lenjinovog dela — Josif Visarionovič Staljin.

Jednodušna masna, želja koja dolazi iz dubine srca radnog naroda naše zemlje i celog sveta jeste:

Neka na mnogo godina živi naš voljeni i veliki Staljin! Neka živi velika, nepobediva zastava Marksa-Engelsa-Lenjina-Staljina!

(Iz biografije J. V. Staljina, izdate u Bratislavi povodom 70-og rođendana druga Staljina.)

VODJA NARODA

tanje kadrova, pitanje narodne socijalističke inteligencije, sva ta i mnogo drugih važnih teoretskih i praktičnih pitanja obradio je drug Staljin.

Divni boljševik, Sergej Mironovič Kirov, čiji život je prekratio izdajnički metak trokiističkog bandita, govorio je 1934 na V lenjingradskoj oblasnoj konferenciji:

„Teško je prestativati sebi takav lik goravstva kakav je drug Staljin. U toku poslednjih godina, otako radimo bez Lenjina, mi ne znamo ni za jedan zaokret u našem radu, ni za jednu jedinu isle krupniju inicijativu, parolu, pravac u našoj politici, čiji bi tvorac bio neko drugi, a ne drug Staljin. Čitav osnovni rad — to partija mora znati — vrši se po uputstvima, na inicijativu i pod rukovodstvom druga Staljina. Najpčeja stvar međunarodne politike rešavaju se po njegovom uputstvu, i njega ne interesuju samo ta velika pitanja, nego i ona koja su trećerazredna i čak desetorazredna pitanja, samo ako se tiču radnika, seljaka i svih trudenika naše zemlje.“

Zato je tako veliki uticaj druga Staljina i njegova uloga u borbi za komunizam. Zato je tako duboka ljubav partije, komсомола, trudenika Sovjetskog Saveza i drugih zemalja prema drugu Staljinu.

Duboka odanost partiji, Lenjinu, duboko poznavanje teorije marksizma-lenjinizma, povezanost je kod druga Staljina sa velikim organizatorskim genijem, koji mu daje mogućnost da savlada

Pismo naroda Čehoslovačke drugu Staljinu

Potpisivanje zdravice čehoslovačkog naroda drugu Staljinu za njegov 70-ti rođendan pretvorilo se u opštenarodnu manifestaciju odanosti i ljubavi prema volje-

nom vođi i učitelju čitavog naprednog čovečanstva. Čestitku drugu Staljinu potpisalo je više od 9 miliona Čehoslovačka.

PRETSEDNIKU SAVEZA MINISTARA SSSR GENERALISIMUSU J. V. STALJINU,

MOSKVA - KREMLJ

Približio se veliki praznik celog naprednog čovečanstva — Vaš 70-ti rođendan. Iz svih krajeva sveta odjekuje jedan jedinstveni glas trudenika, koji Vama, svom velikom učitelju i vođi, izražavaju svoju toplu zahvalnost, svoju bezgraničnu ljubav, svoju rešenost da idu s Vama i za Vama do kraja u Vašem nastojanju za mir i bolju budućnost.

I mi, čehoslovački narod, priključujemo se tim glasovima. Izražavamo svoj sopstveni, naročiti izraz zahvalnosti, ljubavi i odanosti za to što ste učinili i stalno činite za našu Čehoslovačku.

Još 1913 godine, svojim besmrtnim delom „Marksizam i nacionalno pitanje“ ukazali ste nam put ka slobodi i nezavisnosti. A Veliki oktobar 1917 godine — Oktobar Lenjina i Staljina — omogućio je i nama da zbacimo stogodišnje ropstvo habsburške monarhije.

Vi i SSSR, kojeg ste Vi izgradili, i dalje ste bili za nas velika podrška i zvezda vodilja u našoj borbi protiv domaćeg i stranog kapitalizma i imperijalizma u prvom periodu Čehoslovačke Republike.

Vi i Sovjetski Savez bili ste naše jedino svetlo, u časovima minhenke izdaje i svamote. Kao odjeci zvona pronelo se tada kroz sve naše krajeve: „Sovjetski Savez je sa nama, Veliki Staljin stoji uz nas i u tom najtragičnijem momentu naše istorije.“

Vi i Crvena armija, koju ste Vi izgradili, bili ste jedina nada za vreme našeg ropstva, kada je pobesneli fašizam nastojao da nas potpuno uništi.

Kao munja osvetljavale su našu tamu vesti o slavim poredama Crvene armije, o izvanrednim uspesima staljinske strategije. Moskva, Staljingrad, slavni pohod sovjetskih armija na zapad — sve bliže i bliže ka nama — svaki taj korak osloboditelja pratili smo sa prijateljskim dahom, razdraganim očima i oduševljenim srcem. Došla je Duka — velikodušna pomoć! Vaša i Sovjetske armije slovačkom ustanku. Došao je lavlji skok sovjetske vojske od Berlina do Praga.

Sa oduševljenjem, sa suzama u očima dočekivali smo oslobodioce — staljinske heroje crvenooarmije.

A ime Staljin urezalo se duboko u srca svih nas, dece, žena, muškaraca, staraca.

I danas, oslobođeni zahvaljujući Vama, trudimo se da budemo dostojni te Vaše velike ljubavi. Učimo se na Vašem delu. Naši radnici, seljaci, inteligencija — svi trudenici — po školama i fabrikama, preduzećima i poljima, svi i svugde gradimo, poučeni od Vas, novu republiku, novu Čehoslovačku, narodnodemokratsku, socijalističku, kako nas vodi i naš pretsednik Klement Gotvald. Vaš odani, najodaniji učenik. I obećavamo da ćemo stalno crpeti iskustva iz bogate riznice marksizma-lenjinizma i da ćemo ih pretvarati u novu stvarnost, kako bismo bili dobri učenici mudre staljinske škole.

U bratskom savezu sa SSSR i svim narodnodemokratskim zemljama i naprednim ljudima celog sveta, želimo da po Vašem primeru i pod Vašim rukovodstvom napregujemo sve svoje snage za stalno jačanje i porast svetskog tabora mira i napretka, kako bismo bili dostojni slavne staljinske epohe u kojoj imamo sreću da živimo.

Vama, dragi drugu Staljinu, iz sveg srca želimo da još mnogo godina budete zdrav kako biste stalno završili svoje dosadašnje delo, na koje će čovečanstvo uvek biti ponosno — poredada rada, čovečnosti i napretka nad eksploatacijom, nasiljem i reakcijom.

Sa dragim imenom Staljin — dalje napred!

To je parola današnjice kod nas u Čehoslovačkoj i u celom naprednom čovečanstvu.

ČEHOSLOVAČKI NAROD.

oruđe boljševičkog vaspitanja. Drug Staljin nas uči toj boljševičkoj nepomirljivosti prema svim, pa i najmanjim pokušajima izrivanja učenja marksizma-lenjinizma. Vaspitava nas onako kako nas je vaspitavao i Lenjin, da budemo nepomirljivi i nemilosrdni prema svim neprijateljima komunizma.

Radeći neprestano na teoriji marksizma-lenjinizma, drug Staljin je vaspitao u sebi sposobnost da duboko analizira najsloženije društvene pojave, sposobnost da predviđa događaje. Osećaj za sve novo kod druga Staljina je neobično snažan. Zato nam je drug Staljin primer boljševičkog predviđanja, jer bez tog predviđanja nije moguće upravljati i usmeravati veliku sovjetsku ladju.

Posle smrti čoveka može da živi samo na zemlji. Lenjin živi svuda gde su revolucionari. Ipak je moguće reći: Ni u komje nisu tako odelovljeni Lenjinove reči i misli kao u Staljinu. Staljin — to je Lenjin današnjice.

Na primeru života druga Staljina uče se i učeće se milioni ljudi. Svetli lik Staljina pomaže trudenicima u njihovoj borbi. Staljinove reči nadahnjuju trudenike na nova radna herojstva, na masovni nevidjeni heroizam. Staljinove misli osvetljavaju nam put daleko napred.

Na velikoj sovjetskoj ladji, koja plovi punom parom napred, stoji za kormilom pod poredonosnom zastavom Sveasovjetske komunističke partije (boljševika) veliki kormilar, prijatelj, učitelj i vođa naroda drug Staljin.

(Iz knjige akademika B. Javorskog „O drugu Staljinu.“)

M. SUSLOV

Odbrana mira i borba protiv potpaljivača rata

Referat održan na savetovanju Informacionog biroa komunističkih partija u drugoj polovini novembra 1949.

Drugo,

Prošlo je nešto preko dve godine od vremena prvog informacionog savetovanja, predstavnika nekih kompartija.

U saopštenju sa toga savetovanja data je duboka analiza promena u međunarodnoj situaciji, koje su nastale kao rezultat Drugog svetskog rata i u prvom posleratnim dinama; bilo je ukazano na obrazovanje dva tabora na svetskoj areni i na suprotnost njihovih ciljeva i zadataka; razobličeni su agresivni planovi imperijalističkog tabora na čelu sa SAD, upravljeni na uspostavljanje svetskog gospodstva angloameričkog imperijalizma i na uništenje demokratije; otkrivena je izdajnička uloga prvaka desne socijaldemokratije, kao pomažuća imperijalizma u svim njegovim antinarodnim delima.

Citav tok događaja za protekle dve godine potpuno je po-

tvrdio pravilnost ocene međunarodne situacije, koju je dalo prvo savetovanje Informbira i perspektive i zadatke antimperijalističkog tabora koje je istaklo to savetovanje.

Ako danas ocenimo značaj odluka, primljenih na prvom savetovanju Informbira, i rezoluciju »O stanju u Kompartiji Jugoslavije«, primljenju na drugom savetovanju Informbira, možemo smelo reći da su te odluke zaista istorijske, da su odigrale ogromnu mobilizatorsku i organizatorsku ulogu u ujedinjavanju redova međunarodnog radničkog pokreta, mobilizaciji mase za otpor protiv svetske reakcije i potpaljivača novog rata, u daljem porastu i jačanju snaga demokratije i socijalizma na celom svetu.

U periodu, proteklom posle prvog savetovanja Informacionog biroa, u međunarodnoj situaciji su se odigrale značajne promene.

Zavera agresora protiv mira i bezbednosti naroda

Za protekle dve godine još su se jasnije i oštrije ispoljile dve linije u svetskoj politici — linija demokratskog, antimperijalističkog tabora, na čelu sa SSSR, tabora, koji vodi upornu i doslednu borbu protiv imperijalističke reakcije, za mir među narodima, za demokratiju, i linija imperijalističkog, antidemokratskog tabora, na čelu sa SAD, tabora, čiji je oslonac čiji porobljavanje tujdih zemalja i naroda, nasilno uspostavljanje angloameričkog svetskog gospodstva, uništenje snaga demokratije i raspljivanje novog rata. Borba između tih suprotnih tabora se zaoštrila. Agresivnost imperijalističkog tabora još više se pojačala.

Ako se na prvom savetovanju Informbira govorilo, da SAD i Engleska prelaze na politiku pripreme novih ratnih avantura, to danas vladajućim krugovi Sjedinjenih Država i Engleske, koji stoje na čelu imperijalističkog tabora, otvoreno sprovode politiku agresije, politiku pripreme i raspljivanja novog svetskog rata. Pošto su posli potpisivanja političke zaveze protiv mira i bezbednosti naroda, svim silama vrše pripreme novog rata i sa sve većim cinizmom, bestidno i drsko govore o svojim pretenzijama na svetsko gospodstvo, na »američko rukovodstvo svetac i tako vaskrsavaju luđačke planove nemačkog fašizma, zaboravljajući pouke istorije, koje su dobili polučili pretendenti na »svetsko gospodstvo«.

Čitava politika angloameričkog imperijalističkog bloka služi danas pripremi novog svetskog rata. Ona nalazi svoj izraz u neobuzdanju ekonomskoj, političkoj i vojnoj ekspanziji, koju SAD ostvaruju na svima kontinentima, težeći da prigrabe u svoje ruke vojno-strategijske silovine i druge rezerve, potrebne za pripremu rata. Američki imperijalisti sputavaju celu zemaljsku kuglu mrežom vojno-pomorskih i vojno-vazdušnih baza, pripremajući pladarni novog rata.

Pripremi novog rata služi podrška koju angloamerički imperijalisti pružaju svim preživelim reakcionarnim režimima (Frankovoj vladi u Španiji, monarhifašističkoj vladi u Grčkoj, Čan Kaj Šeku u Kini i dr.), podrška ostacima razbičenih eksploatacijskih klasa, špijuna, diverzantata i ubica u zemljama narodne demokratije, podrška reakcionarnim snagama u celom svetu. Američki imperijalizam postao je centar i oslonac svetske reakcije.

Imperijalistički krugovi SAD i Engleske otvoreno su pogazili odluke konferencije u Jalti i u Potsdamu, koje su bile usmerene na pravedno rešenje nemačkog problema, na promenu Nemačke u demokratsku i mirojlivu državu. Privimši na sebe obavezu da smatraju Nemačku

kao jednu celinu, oni sprovode politiku cepanja Nemačke, koju su krunisali stvaranjem mario-netske bonaske vladave. Umesto demokratizacije i demilitarizacije Nemačke, vlade SAD, Engleske i Francuske obnavljaju ratnu industriju u Zapadnoj Nemačkoj, obnavljaju gospodareći položaj reakcionarnih monopola, junkerstva, militarističkih elemenata, koji su u prošlosti bili oslonac nemačkog imperijalizma i hitlerizma. Istovremeno, oni na sve moguće načine ometaju pripremu mirovnog ugovora sa Nemačkom, nastojeći da pretvore privremenu okupaciju u trajno i neograničeno kolonijalno gospodstvo u Zapadnoj Nemačkoj.

Svim poštenim ljudima je jasno, da je takav kurs prema Nemačkoj određen nastojanjem magnata Volstrita da iskoriste Zapadnu Nemačku za svoje imperijalističke ciljeve, pre svega kao pladarnu, a njeno stanovništvo — kao topovsko meso za ostvarivanje svojih agresivnih planova. Bezobzirnu nameru američkih imperijalista — da iskoriste nemački narod kao topovsko meso — sasvim nedavno je izbrisao član kongresa Poudž koji je predložio, da SAD stvore nemačku najamnu vojsku od 25 divizija. Ne oslanjajući se na to, što će Nemci prolivati svoju krv za interese magnata američkog kapitala, taj ratni hušak predlaže da se u najamnoj vojsci sa naoružanje i municija nalazi u rukama Amerikana i da se »svo stariji oficirski kadar sastoji od Amerikana«. Sa besprimernim cinizmom Poudž izjavljuje da on uopšte ne zamišlja da u slučaju rata šalje američke mladice u borbu, pošto računa da će kupiti topovsko meso po vrlo niskoj ceni, plativši, po režima toga trgovca krvlju, »samo mali deo one plate koju dajemo američkim vojnicima«. U zaključku, Poudž piše da Sjedinjene Države treba da pokušaju da stvore takvu istu najamnu vojsku i u Japanu.

Takvi su bestidni planovi američkih imperijalista prema narodima Nemačke i Japana. Politička priprema rata našla je svoj izraz i u takozvanom »Maršalovom planu«. Informaciono savetovanje komunističkih partija u septembru 1947 otkrilo je prave ciljeve »Maršalovog plana«, kao planu ekonomskog i političkog porobljavanja Evrope od strane američkog imperijalizma.

Oni, koji su verovali u blagotvornu ulogu »Maršalovog plana« skupio su to platili. Posle skoro dvogodišnje »pomoci« po »Maršalovom planu«, ekonomika maršalizovanih zemalja Evrope, umesto ozdravljenja, dovedena je do stanja potpunog haosa. To je sada postalo toliko očigledno, da je to dokazao i sekretarjat Organizacije Ujedinjenih nacija u izveštaju o svetskoj ekonom-

skoj situaciji za 1948 godinu, koji je objavljen u julu 1949 godine. I najvetreniji trubađari i obožavci »Maršalovog plana« danas su prinudjeni da priznaju njegov krah.

Potčinjavajući sobi ekonomiku maršalizovanih zemalja i stavljavajući je u službu američkih monopola, pretpavajući tržišta Zapadne Evrope suvišnom robom, koji ne može da se prodaje u SAD, namećući tim zemljama ubistvenu politiku diskriminacije trgovanih veza sa zemljama Istočne Evrope, »Maršalov plan« ustvari ubrzuje i oštrava ekonomsku krizu, koja sve više i više obuzima kapitalističku privredu Evrope i Amerike.

U poslednje vreme, pritisak SAD na dezorganizovanu ekonomiku maršalizovanih zemalja još se više pojačava. Američki imperijalisti iskoriscavaju devalvaciju zapadno-evropskih valuta, koja je sprovedena po njihovom naređenju i teže da u svoje ruke konačno prigrabe ekonomiku zemalja Zapadne Evrope.

Sada, kada je sam život nemilosrdno strgao sa »Maršalovog plana« svo purno perje, taj plan se pokazao u svome pravom liku, kao ekonomski, politički i vojna poluga, pomoću koje imperijalisti SAD potčinjavaju svoju kontrolu i diktatu privredu Zapadne Evrope, težeći da je pretvore u kolonijalni privresak Sjedinjenih Američkih Država.

»Maršalov plan« je uskoro bio dopunjen stvaranjem vojno-političkih agresivnih blokova imperijalističkih država, kao što su Zapadna unija i Severoatlantski blok.

Severoatlantski blok je danas glavno oružje agresivne politike vladajućih krugova SAD i Velike Britanije, usmerene na pripremu novog rata. Kao što je rečeno u Izjavi Sovjetske vlade od 29 januara 1949 godine, koja je razobličila stvarni vojno-politički smisao Severoatlantskog pakta, cilj toga pakta sastoji se u tome, da omoguću vladajućim krugovima SAD i Velike Britanije da uzmu u svoje ruke uzde prema što je moguće većem broju država, i da ih liše mogućnosti da vode samostalnu nacionalnu spolnu i unutrašnju politiku i da iskoriste te države kao pomoćno sredstvo u ostvarenju svojih agresivnih planova, upravljenih na uspostavljanje angloameričkog svetskog gospodstva.

Severoatlantski blok postavio je sebi za cilj da uguši otpor naroda Evrope prema napadu SAD na njihova životna prava, nacionalnu slobodu i nezavisnost, da pretvori Zapadnu Evropu u polukoloniju američkog imperijalizma, u bazu i pladarnu za pripremu novog rata.

Severoatlantski blok ima u vidu direktnu agresiju protiv demokratskih država Istočne Evrope a pre svega, protiv Sovjetskog Saveza, kao glavne snage demokratskog tabora, pouzdanog oslonca mira i bezbednosti, slobode i nezavisnosti naroda.

I na kraju, jedan od najvažnijih ciljeva Severoatlantskog pakta i njegovih projektovanih grana — Sredozemnog, Bliskog i Dalekostočnog pakta sastoji se u pripremi uništenja narodnooslobodilačkog pokreta u kolonijalnim i zavisnim zemljama, u borbi protiv Narodne Republike Kine i Narodno-demokratske Republike Koreje, koje su održale veliku pobjedu nad inostranim imperijalistima i unutrašnjom reakcijom.

Severoatlantski savez imperijalista pod vođstvom SAD pretstavlja pretnju čitavom narodu čovečanstvu i potpuno se pravilno ta nova zločinačka zavera imperijalista upoređuje sa zloglasnim paktom Hitlera i Musolinija protiv Komintern, koji je bio sklopljen pre nego što su se fašistički napadači bacili na evropske narode, da bi pogazili njihovu slobodu i nezavisnost. Kao i pakt anti-komintern, Severoatlantski pakt, pri-

krivajući se izveštalom zastavom antikomunizma, pretstavlja program agresije i rata, program ugušenja nacionalne nezavisnosti i demokratskih prava naroda.

Na taj način, činjenice pokazuju da imperijalisti, pod vođstvom imperijalista SAD, pretpavaju novi svetski rat, u čiji pakao su spremni da bace, radi postizanja sebičnih ciljeva šake milijardera, većinu naroda i zemalja sveta. Radi tih ciljeva, vladajući krugovi SAD pretpavaju Zapadnu Nemačku u svoj ratni pladarnu u Evropi i nastoje da uovu nemački narod u klanicu novog rata. Radi tih ciljeva oni, uz neposredno saučesće lidera engleskih laburista, pretvaraju Englesku u bazu za svoju avijaciju i flotu i spremni su da iskoriste engleski narod kao topovsko meso. Istu sudbinu oni pripremaju i narodima Francuske, Italije i drugih evropskih zemalja. Radi svojih zavojevačkih ciljeva, američki imperijalisti izgrađuju od Japana svoju bazu za agresiju protiv SSSR, Narodne Republike Kine, Severne Koreje i naroda Tihookeanskog bazena, težeći da za to iskoriste japanski narod. Na Bliskom Istoku američki imperijalisti stvaraju vojne baze i uporišta u Turskoj, Iranu, Iraku, pretvarajući te zemlje u svoje satelite i nastoje da postignu da se Turci, Persijanci i Arapi bore za profite monopolista SAD.

Ukratko, strategija američkog imperijalizma, kako se ona potpuno jasno ispoljila u današnje vreme, sračunata je na to, da pripremi požar rata u svim delovima sveta i da primora narode svih kontinenata da se bore po naredjenju i u ime interesa američkih milijardera.

Oni najiskreniji američki prvaci, kao što su na primer već navedeni član kongresa Poudž ili general Bradli, otvoreno i cinčki govore o svojim namernama »da ratuju tujdijm rukama« i da iskoriste vojnike drugih naroda kao topovsko meso za SAD, koje će samo liferovati oružje i prigrabivati profite.

Medjutim, ti avanturistički račun prave se bez trgnara. Narodnih zemalja koje imperijalisti SAD i Engleske hoće da priuđu da se bore, nemaju ni najmanjeg interesa za taj rat. On im ne može doneti ništa drugo, sem teških žrtava, pustošenja i razaranja njihovih zemalja. Narodima nije potreban rat i oni ga neće.

Rat nije potreban ni narodnim masama Sjedinjenih Država Amerike, čiji monopolistički krugovi istupaju kao njegovi glavni potpaljivači. Upripos bujice lažne propagande, koju šire imperijalistički agresori i njihovi pomoćnici, protiv ljudi SAD sve jasnije shvataju, da ako ratni hušak rasplae rat, on će doneti njima, prostim ljudima, samo težak vojnički život i smrt daleko od otadžbine u preokoeanskim zemljama, oni shvataju da bi se rat preneo na američki kontinent, donoseći sa sobom grozote modernih bombardovanja i rušenja onoga što je bilo stvarano radom mnogih pokolenja.

Uzevši otvoreni kurs na raspljivanje novog svetskog rata, organizatori Severoatlantskog pakta onemogućuju međunarodnu saradnju a u prvom redu saradnju sa SSSR-om i zemljama narodne demokratije, organizuju podrivanje Organizacije Ujedinjenih nacija, nastoje da je pretvore u oruđe svojih zavojevačkih planova, ometaju odluke Generalne skupštine OUN o zabrani atomskog oružja i smanjenju naoružanja. Politika onemogućavanja međunarodne saradnje dovela je do poznatog »hladnog rata«, do raspljivanja ratne psihoze i isterije, do veštačkog stvaranja zategnute međunarodne situacije, koju iskoriscavaju fabrikanti oružja i razuzdani potpaljivači rata.

Budiimpeštanski proces protiv špijunske bande Rajka-Brankova otkrio je krupnu međunarod-

nu zaveru, koju su organizovali angloamerički imperijalisti protiv zemalja narodne demokratije i Sovjetskog Saveza, protiv mira i demokratije. Ta zavera imperijalista bila je sračunata na ostvarenje dalekosežnih planova: pomoću fašističke špijunske Titove likle, koja je postala agencija međunarodne reakcije, svrgnuti demokratsko uređenje u Madjarskoj i drugim zemljama narodne demokratije, otepeti te zemlje od tabora mira i demokratije, obnoviti u njima reakcionarni fašistički režime, pretvoriti zemlje Jugo-Istočne i Centralne Evrope u marionete imperijalista i pladarnu agresije.

Kao neposredni rezultat političke agresije i pripreme novog rata javlja se grozničava trka na naoružanju, koja kao teško breme pada na leđa radničke klase i celog radnog stanovništva kapitalističkih zemalja. Dovoljno je naglasiti da će rashodi na vojne potrebe u SAD u prethodnoj budžetskoj godini iznositi 22 milijarde dolara, tj. biće 20 puta veći nego pre rata. Iz predračuna bivšeg predsednika Ekonomskog saveta predsednika SAD, Nouraa, proizilazi, da nedeljni vojni izdaci američke federalne vlade premašuju godišnje troškove federalne vlade za školstvo i narodno obrazovanje. Suma, izdati na vojne potrebe u toku jedne nedelje, mogla bi potpuno pokriti takode federalne godišnje rashode za zaštitu narodnog zdravlja.

Na taj način, Trumanova vlada, ostvarujući grozničavu trku u naoružavanju, svake godine rashoduje na pripreme za rat 26 puta više nego na narodno prosvetovanje i zdravstvenu zaštitu zemlje zajedno. Vojni rashodi u Engleskoj sada gataju tri puta više sredstva, nego u 1939 godini. Politika, poznata pod hitlerovskom parolom »stopovi u mestu magla« ostvaruje se u drugim maršalizovanim državama.

Ne treba ni napominjati, da ta politika, praćena rapidnim porastom poretok bremena, izaziva oštro pogoršanje ekonomskog položaja radnih masa u svima kapitalističkim zemljama. Pripremajući se za rat, kapitalistički monopoli preduzimaju besne napade na životni standard radničke klase i svih trudenika. To se ispoljava u pojačanju eksploatacije radnika, putem intenziviranja rada, smanjivanja nadnice, u masovnim otpustanjima radnika iz grana industrije koje ne služe ratu itd.

Pripremu rata takode prati pojačano nastupanje na demokratska prava trudenika. Da bi oslobodili sebi put za spolne političke avanture i raspljivanje rata, imperijalisti pokušavaju da uguše radnički i opštedemokratski pokret, da otvore brane za fašizaciju i potpunu militarizaciju unutrašnjeg režima. Drugo Staljin je još 1927 godine govorio, da imperijalizam ne može pripremati nove ratove bez ugušenja opozicije protiv rata, bez ugušavanja mase. »Da bi se vodio rat, nije dovoljan porast naoružanja, nije dovoljna organizacija novih koalicijs. Za to je još potrebno jačanje pozadine u zemljama kapitalizma. Nijedna kapitalistička zemlja ne može voditi ozbiljan rat, ako prethodno ne učvrsti svoju sopstvenu pozadinu, ako ne obuzda »svoje« radnike, ako ne obuzda »svoje« kolonije. Otuda postepena fašizacija politike buržoaske vlade.« (J. Staljin, Dela, tom X, str. 282.)

»Krstasti pohod« protiv komunizma, prgoni i otvoreni teror protiv komunističkih partija (SAD, Francuska, Australija, Indija, zemlje Latinske Amerike, Srednjeg Istoka, i dr.), antiradnički i antisindikalni zakoni (SAD, Grčka, Turska i dr.), stvaranje reakcionarnih režima u maršalizovanim zemljama po naredjenju iz Vašingtona, koji puze pred dolarskim imperijalizmom. (Nastavak na četvrtioj strani)

(Nastavak sa treće strane)

lizmom, obnavljanje fašizma u Zapadnoj Nemačkoj, iskorisćavanje špijunske fašističke Titove klike za podržavalički rad u zemljama narodne demokratije — sve su to karlike jednog te istog lanca pripremanja za rat. Pod zastavom antikomunizma potpaljivači rata obrazuju nešto slično »svetom« savezu snaga imperijalizma, fašizma, Vatikana i desnih socijalista.

Imperijalistički tabor razvio je istovremeno ideološku pripremu novoga rata u ogromnim razmerama. Traže se sve nova i nova sredstva za odgovarajuću obradu javnog mnjenja, zaglupljivanje masa pobesnelom propagandom rasnih ideja mržnje, raspljivanjem atomske psihoze i ratne histerije. Puštaju za to promet sva sredstva psihološkog uticaja — štampa, literature, radija, filma i crkve.

Ideološki sadržaj propagande potpaljivača rata i njihovih pomagača je veoma primitivan, no to joj ipak ne smeta da nanosi štetu. Glavni sadržaj te propagande sastoji se u hvalisanju američkog načina života i bur-

žoasko demokratije; propagande preim�stava anglo - saksonske rase; izlivanje čitavih potoka bestidnih laži i kleveta protiv SSSR-a i drugih miroljubivih država; propovedanja kosmopolitizma i odricanja od nacionalnog suvereniteta, što ima za cilj da slomi volju naroda za otpor protiv mehanja angloameričkih imperijalista. Jedno od najvažnijih sredstava ideološke obrade »amerikanizovanih« zemalja jeste preplavlivanje američkom detektivskom literaturom i holivudskim filmovima, u kojima se gangsteri i ubice, sadisti i kreteni, prevartani i licemeri pretstavljaju kao glavni junaci. »Umetnost« i »literatura« slične vrste truju i zaglupljuju čitaoce i gledaoce.

Sa stranica američke i reakcionarne štampa drugih zemalja širokim potokom teče propaganda novoga rata. Ma da je drugo zasedanje Generalne skupštine OUN donelo specijalnu odluku, koja osuđuje propagandu rata, vladajućci krugovi SAD i Engleske ne samo da nisu preduzeli nikakve mere za obuzdavanje potpaljivača rata i njihovih pro-

pagatora, već naprotiv, javno ih potstrekavaju. Uporedo sa prodanim pisakralima reakcionarne štampe i radija istupa danas sa »svetovnim« pozivom na rat cela plejada zvaničnih državnika, članova Trumonove vlade, članova kongresa, generala, admirala i engleskih lordova.

Slično fašističkim agresorima pred Drugi svetski rat, angloamerički imperijalistički blok vrši pripremu novog rata u svima pravcima: vojno-strategijske mere, politički pritisak i uce- ne, ekonomske ekspanzije i porobljavanje naroda, ideološko zaglupljivanje masa, i jačanje reakcije u svim oblastima javnog života.

Vladajućci krugovi SAD i Velike Britanije bave se suludom idejom da oružanom silom potkine sveste gospodstvu ceo svet, preteći čovečanstvu novom svetskom klancem. Eto zašto agresivna, vojno-politička zavera angloameričkih imperijalista predstavlja ogromnu opasnost za sudbinu sveta, za život i blagostanje miliona prošlih ljudi, za nacionalnu nezavisnost i demokratske tekovine svih naroda.

II

Snage tabora mira, demokratije i socijalizma rastu i jačaju

nivoa. Značno je poraslo socijalističko otčarstvo.

Na osnovu porasta narodne privrede povećava se materijalni i kulturni nivo života sovjetskih ljudi, što ih nadahnjuje za osvajanje novih i novih uspeha.

Danas je već savršeno jasno, da samo poštovanje rad slobo- bodnih sovjetskih ljudi, rad miliona stahanovaca osigurava pre- roka ispunjenje posleratnog Petogodišnjeg plana razvika narodne privrede SSSR. A to će značiti ne samo dalje jačanje moći sovjetske države, već i jačanje celoga tabora boraca za mir i demokratiju.

Velika životna snaga sovjetskog socijalističkog sistema ispoljava se takođe u značajnom tehničkom napretku, ostvarenom u sovjetskoj državi. Sve novija i novija tehnika raste, osvaja i uključuje se u proizvodnju.

Jedan od dokaza toga tehničkog napretka i razvika nauke u našoj zemlji predstavlja ovladavanje tajnom atomske energije za veoma kratko vreme i lišavanje Sjedinjenih Američkih Država monopola na atomsko oružje.

Saopštenje TASS-a od 25. septembra 1949. da Sovjetski Savez raspolaže tajnom atomskog oružja i da je imao to oružje još u 1947 godini, razbilo je u prah i pepeo »proročanstva« vladajućih krugova imperijalističkih država i buržoaskih naučnika koji puze pred njima i koji su ne jedanput izjavljivali, da Rusi ne mogu raspolagati atomskim oružjem pre 1952 godine.

To saopštenje TASS-a izazvalo je zabunu i nemir u redovima tabora imperijalista i potpaljivača rata, oslabilo snage toga tabora i nanelo uništavajući udarac atomskoj diplomaciji Trumana—Čerčila, koji su zasnivali svoje račune na monopolu atomske bombe i ucenjivanju ljudi slabih nerava pomoću toga oružja. Istovremeno, sve pristalice mira vatreno pozdravljaju kao pobedu stvari mira činjenicu, da Sovjetski Savez raspolaže atomskim oružjem, jer znači da Sovjetska vlada, vernu svojoj politici mira, i pored toga što ima atomsko oružje stoji na svome ranijem stanovištu bezuslovne zabrane upotrebe atomskog oružja.

Miroljubiva spoljna politika Sovjetskog Saveza, a isto tako spoljna politika zemalja narodne demokratije, predstavljaju najkrupniji faktor jačanja tabora mira i demokratije. Odgovarajući životnim interesima prošlih ljudi u celome svetu, ona inspiriše i ujednačava redove svih boraca za mir, jača njihovu volju za pobedu.

Miroljubiva politika Sovjetske vlade proističe iz same suštine našeg socijalističkog društva, u kome nema klasa zainteresovanih za ratove. Sovjetska država je odlučna neprijatelj politike nacionalnog i rasnog ugnjetavanja i njena spoljna politika se

zasniva na poštovanju prava i nezavisnosti svih naroda sveta. Velikih i malih. Sovjetski narod zahvaćen entuzijazmom izgradnje komunizma neposredno je zainteresovan očuvanjem mira. Naš narod je duboko ubeđen, da socijalistički društveni sistem, koji je on stvorio, odnosi pobedu u mirnom takmičenju sa kapitalističkim sistemom.

Spoljna politika Sovjetske vlade u odnosima sa kapitalističkim zemljama polazi od mogućnosti uporednog postojanja socijalističkog i kapitalističkog sistema i mirne saradnje među njima. Još 1934 godine drug Staljin je sa svom jasnoćom i preciznošću formulisao tu politiku sledećim rečima: »Naša spoljna politika je jasna. To je politika očuvanja mira i jačanja trgovinskih odnosa sa svima zemljama. SSSR ne misli da preti nikome i tim pre — da napada ma na koga. Mi smo za mir i branimo stvar mira. No mi se ne bojimo pretnji i spremni smo da odgovorimo udarcem na udarac potpaljivača rata.«

Predložio, koje je podnela Sovjetska vlada na poslednjem zasedanju Generalne skupštine Organizacije Ujedinjenih nacija o usudi pripreme novoga rata, koja se vrši u nizu zemalja, naročito u Sjedinjenim Državama Amerike i Velikoj Britaniji, o preduzimanju praktičnih mera za bezuslovnu zabranu atomskog oružja a takođe o zaključenju pakta pet velikih sila za jačanje mira, jesu dragoceni doprinosi borbi za mir i novi udarac po taboru potpaljivača rata.

O porastu i jačanju snaga tabora mira, demokratije i socijalizma govore takođe veliki uspehi postignuti u zemljama narodne demokratije, koje su izvrstno pošle putem izgradnje socijalizma.

Brz privredni i kulturni uspon u Poljskoj, Čehoslovačkoj, Bugarskoj, Rumuniji, Mađarskoj, Albaniji, uspešno ispunjenje privrednih planova, porast materijalnog blagostanja stanovništva, konsolidacija unutrašnjih snaga narodnih demokratija, stvaranje ujedinjenih marksističko-lenjinističkih radničkih partija, koje idu u prvim redovima borbe za socijalizam, jačanje prijateljstva i uzajamne političke, ekonomske i kulturne saradnje i uzajamne pomoći među narodima Jugoistočne Evrope, jačanje njihovih pri- vrednih i kulturnih odnosa sa SSSR, sve to znači ozbiljan doprinos zajedničkom delu jačanja moći i okupljanja snaga antimperijalističkog, demokratskog tabora.

Ekonomski politički i kulturni uspehi zemalja narodne demokratije služe drugim narodima kao ohrabrenje, primer, da je moguće, bez porobljivanih ugovora sa imperijalistima, oslanjajući se na sopstvenu snagu, na osnovu uzajamne saradnje i bratske pomoći Sovjetskog Sa-

(Nastavak na sedmoj strani)

SASTANAK JUGOSLOVENSKIH POLITEMIGRANATA POVODOM REZOLUCIJE INFORMBIROA

Jugoslovenski politemigranti oduševljeno pozdravljaju odluke Informbiroa

Jugoslovenski politemigranti u NR Čehoslovačkoj održali su u Pragu na dan 9 decembra opšti sastanak partijaca i nepartijaca povodom novembarskog zasedanja Informacionog biroa. Posle referata druga Slobodana Ivanovića o Rezoluciji Informbiroa, razvila se živa diskusija u kojoj su učestvovali mnogobrojni drugovi.

Svi politemigranti su jednoglasno i sa najvećim oduševljenjem pozdravili sve odluke novembarskog zasedanja Informbiroa. Predlog da se pošalju telegrami drugu Staljinu, Informacionom biru i CK Komunističke partije Čehoslovačke, bio je primljen jednodušnim odobravljanjem.

JOSIFU VISARIONOVICU - STALJINU

MOSKVA - KREMLJ

Dragi druže Josife Visarionoviču,

Mi, jugoslovenski politemigranti u NR Čehoslovačkoj, okupljeni na svom sastanku povodom rezolucije Informacionog biroa komunističkih i radničkih partija, šaljem Vama, voljenom vodji i učitelju čitavog miroljubivog i naprednog čovečanstva i najvećem prijatelju naših naroda, svoje plamene pozdrave.

Stalna briga koju je vodila i vodi Sovjetska vlada, Centralni komitet SKP(b) i Vi lično, druže Staljine, o sudbini i budućnosti naroda Jugoslavije, uliva nesepernu snagu komunistima, radničkoj klasi i radnim masama naše zemlje u borbi za svrgavanje Titove fašističke bande, za vraćanje naše zemlje u tabor zemalja koje na čelu sa SSSR izgrađuju socijalizam.

Obećavamo Vam, dragi druže Staljine, da ćemo, naoružani rezolucijama novembarskog zasedanja Informacionog biroa, sa pojačanom mobilizacijom snaga voditi borbu za stvaranje prave marksističko-lenjinjske komunističke partije Jugoslavije, verne principima proleterskog internacionalizma. Uvereni smo da ćemo time najbolje i najviše doprineti borbi svih slobodoljubivih naroda za trajan mir, za narodnu demokratiju.

Zivela SKP(b), slavna i herojska Partija Lenjina-Staljina, predvođena snagom međunarodnog proletarijata!

Ziveo naš voljeni drug Staljin, vodja i učitelj naprednog čovečanstva, najveći prijatelj i zaštitnik jugoslovenskih naroda!

JUGOSLOVENSKI REVOLUCIONARNI POLITEMIGRANTI U CSR

INFORMACIONOM BIROU KOMUNISTIČKIH I RADNIČKIH PARTIJA

Dragi drugovi,

Povodom Komunique i rezolucije Informacionog biroa komunističkih i radničkih partija, mi, jugoslovenski politemigranti u bratskoj NR Čehoslovačkoj, održali smo opšti sastanak.

Svi prisutni su sa najvećim oduševljenjem jednoglasno pozdravili Komunique i rezolucije Informacionog biroa komunističkih i radničkih partija.

Odluke novembarskog zasedanja Informacionog biroa od istorijskog su značaja za sve komunističke i radničke partije, za čitav međunarodni radnički pokret, a naročito, za jugoslovenske narode.

Mi, jugoslovenski politemigranti, ubeđeni smo da borba za mir, demokratiju i socijalizam, borba za jedinstvo radničke klase, znači u isto vreme aktivnu borbu protiv Titove fašističke klike.

Klika Tito—Ranković — banda starih špijuna i ubica u službi angloameričkih imperijalista — uzurpirala je vlast u KPJ, izvršila kontrarevolucionarni državni udar, upostavlja diktaturu fašističkog tipa i krvavim gestapovskim terorom u zemlji likvidirala hiljade pravih komunista.

Svesni smo toga, da je takozvana KPJ pretvorena u pomoćni policijski aparat i špijunsku agenciju klasnog neprijatelja. Stoga znamo, da je osnovni zadatak revolucionarnih snaga u Jugoslaviji, uz aktivnu pomoć jugoslovenskih komunista-politemigranata, mobilisanje svih snaga za ponovno stvaranje marksističko-lenjinjske komunističke partije Jugoslavije, verne proleterskom internacionalizmu.

Sa našeg sastanka, mi svečano obećavamo da ćemo za izvršavanje tog glavnog zadatka uložiti sve sile da masa pomoć revolucionarnim snagama u zemlji bude što aktivnija i što veća.

U toj borbi referati i rezolucije novembarskog zasedanja Informacionog biroa predstavljaju najjače oružje u rukama jugoslovenskih revolucionarnih i istinski rodoljubivih snaga u njihovoj borbi za svrgavanje fašističke klike špijuna i ubica.

Stalna briga Informacionog biroa, na čelu sa SKP(b) i drugom Staljinom, o sudbini i budućnosti naših naroda, predstavljala je i predstavlja neocenjivu pomoć revolucionarnim i patriotskim snagama Jugoslavije u njihovoj teškoj borbi koju pod staljiniskom zastavom internacionalizma vode za nezavisnost zemlje, za socijalističku Jugoslaviju.

Ziveo Informacioni biro na čelu sa slavnom SKP(b)!

Ziveo drug Staljin, mudri vodja i učitelj čitavog naprednog čovečanstva, najveći prijatelj i zaštitnik jugoslovenskih naroda!

JUGOSLOVENSKI REVOLUCIONARNI POLITEMIGRANTI
U NR ČEHOSLOVACKOJ

CENTRALNOM KOMITETU KOMUNISTIČKE PARTIJE ČEHOSLOVAČKE

Dragi drugovi,

Mi, jugoslovenski politemigranti, okupljeni na sastanku povodom Komunique i rezolucije Informacionog biroa komunističkih i radničkih partija, šaljem Centralnom komitetu KPČ svoje bratske i drugačke pozdrave i zahvalnost za internacionalističku svestranu pomoć u borbi naših naroda za svrgavanje Titove fašističke klike, bande špijuna i ubica u službi angloameričkog imperijalizma.

Radnička klasa Čehoslovačke na čelu sa KPČ i voljenim drugom Klementom Gotvaldom, u praksi pokazuje da je borba za socijalizam i mir neodvojiva od aktivne borbe protiv fašističke Titove klike.

Učestvujući rame uz rame sa čehoslovačkim drugovima u borbi za izgradnju socijalizma u CSR, mi se oduševljavamo velikim uspesima koje postiže radni narod Čehoslovačke u izvršavanju Petogodišnjeg plana. Svesni da na taj način doprinosimo svoj udeo u borbi za jačanje tabora demokratije i mira na čelu sa Sovjetskim Savezom i drugom Staljinom, mi ćemo, naoružani rezolucijama Informbiroa, udvostručiti svoje snage za što aktivniju pomoć borbi naših naroda za svrgavanje Titove bande špijuna i ubica.

Da živi nerazrušivo bratstvo i prijateljstvo naroda Jugoslavije i Čehoslovačke!

Da živi CK KPČ na čelu sa drugom Gotvaldom!

Da živi drug Staljin, vodja i učitelj međunarodnog proletarijata, najveći prijatelj i zaštitnik svih miroljubivih naroda!

JUGOSLOVENSKI REVOLUCIONARNI POLITEMIGRANTI U CSR

Jugoslovenska komunistička partija u vlasti ubica i špijuna

Referat održan na savetovanju Informacionog biroa komunističkih partija u drugoj polovini novembra 1949.

Drugovi! Prošlo je više od godinu dana otkako je objavljena istorijska Rezolucija Informacionog biroa o situaciji u Komunističkoj partiji Jugoslavije. Razvoj događaja u Jugoslaviji za to vreme, sudski proces u Budimpešti i protivojvotna delatnost tišovske delegacije u OUN u potpunosti su potvrdili ispravnost Rezolucije i svu vrednost tog neobično važnog teorijskog i praktičnog dokumenta za svetski revolucionarni pokret.

Sa neobičnom snagom i procljivošću razobličila je Rezolucija protivojvotne i protivkomunističke lica jugoslovenskih rukovodilaca, kao i činjenicu da oni nisu imali ništa zajedničkog sa marksizmom-lenjinizmom, ni sa principima proletarske internacionalizma. Sa genijalnom snagom dalekovidosti ona je otkrila početke događaja koji su sledili u Jugoslaviji, ukazujući da »takvo nacionalističko stanovište može dovesti samo do pretvaranja Jugoslavije u običnu buržoasku republiku, do gubitka nezavisnosti Jugoslavije i do pretvaranja Jugoslavije u koloniju imperijalističkih zemalja«. Istu naučnu pronaljevaost nalazimo i u objašnjenju Rezolucije po pitanju privrednih posledica demagoških i avanturističkih mera Titove klike, donetih u cilju da se kompromituje socijalizam. Rezolucija je značila moćnu podršku za zdrave, revolucionarne, internacionalističke elemente u KPJ u njihovoj borbi protiv fašističke diktature Tita i Rankovića. Mase jugoslovenskog naroda bile su i jesu dobile prožete duhom Rezolucije, jer na sopstvenom iskustvu osećaju ispravnost ocenjene date o krvavim ždrelima koji su prigrabili vlast u državi.

Rezolucija Informacionog biroa značila je istorijski preokret u orijentaciji celokupnog svetskog revolucionarnog pokreta. Zahvaljujući njenoj marksističko-lenjinističkoj ideološkoj jasnoj i tačnoj formuliaciji pitanja klase borbe u uslovima koji su stvoreni posle Drugog svetskog rata, naročito u narodnodemokratskim zemljama, mogle su komunističke i radničke partije uspešno da se bore protiv nacionalističkih skretanja u svojim sopstvenim sredinama i da učvrstaju svoje ideološko jedinstvo. Svetski revolucionarni pokret postavljen je još odlučnije na liniju proletarskog internacionalizma. Komunisti i radnička klasa prošli su se još dublje ideologijom proletarskog internacionalizma i svesću, da je odanost otadžbini socijalizma — Sovjetskom Savezu — probni kamen i kriterijum internacionalizma. Rezolucija Informacionog biroa o situaciji u KPJ bila je temelj za mnoge pobeде komunističkih i radničkih partija. Pomoću nje orijentisale su se komunističke i radničke partije u borbi protiv nacionalističkih skretanja, za učvršćenje proletarskog internacionalizma i odredile odlučno i jasno stanovište po pitanju mira i rata.

Drug Staljin je pružio međunarodnom komunističkom pokretu neizmernu pomoć. Sa genijalnom pronaljevaošću opominjao nas je na niz ideoloških skretanja i zablude i pomogao nam je da se uspešno protiv njih borimo. Ta pomoć drug Staljin značila je spas za mnoge marksističke partije. Zahvaljujući toj pomoći mogle su se izbaviti mnoge greške u teorijskoj i praktičnoj orijentaciji.

U svojim izjavama o stanovištu komunističkih partija u slučaju imperijalističkog napada protiv Sovjetskog Saveza i zemalja narodne demokratije, istaknute vodje međunarodnog radničkog pokreta Moris Toret, Palmiro Toliati, Foster i drugi izrazili su spremnost i odlučnost trudenbeničkih masa u svojim zemljama da se bore rame uz rame sa oslobodilačkom Sovjetskom armijom protiv imperijalističkih napadača. Taj odlučan stav protiv angloameričkih pot-

paljivača rata imao je široki odjek u celom svetu i pretačivao je značajan potstrek za mase u njihovoj borbi za mir.

Rezolucija Informacionog biroa odjeknula je kao snažan poziv na revolucionarnu budnost. Upozoravala je na opasnost koja prati one koji polaze stopama buržoaskog nacionalizma, one koji padaju u blato antisovjetizma, na opasnost na koju je drug Staljin upozoravao još pre 22 godine: »Internacionalista je onaj — kaže drug Staljin — ko je spreman da štiti SSSR bez prigovora, bez kolebanja, bez uslova, jer je SSSR baza svetskog revolucionarnog pokreta, a zaštita kretanja napred tog revolucionarnog pokreta, nemoguća je bez zaštite SSSR-a. Ko misli da štiti svetski revolucionarni pokret, zaoblazi i uditi protiv SSSR, taj ide protiv revolucije, taj se obavezno kotrlja u tabor neprijatelja revolucije. (J.V. Staljin, Dela, tom X, str. 51)

Kako su duboko aktuelne danas reči našeg velikog učitelja! Dilektičke klase borbe je nemilosrdna.

Bestidam i licemeran pokušaj Titove klike da frazama o izgradnji socijalizma i o takozvanoj »nezavisnoj liniji« u odnosu na oba tabora, na koje je razdeljen današnji svet, sakrije svoj antisovjetski i antikomunistički stav pred licem revolucionarnog pokreta u celom svetu i pred radničkom klasom i trudenbeničkom Jugoslavijom — protiv je potpuni neuspeh i izazvao neudublje gnusanje. Titova klika je otvoreno prešla u imperijalistički tabor potpaljivača rata i nalazi se u službi američkih imperijalista. Logična posledica antikomunističke i antisovjetske politike bio je prelaz Titove klike ka fašizmu. Ta klika prodala je Jugoslaviju i narode Jugoslavije američkim monopolistima, likvidirala je državni suverenitet, nacionalnu nezavisnost i poslednje ostatke slobode, zavodeći režim najvećeg terora gestapovskog tipa.

Cinjenice koje su izašle na videlo za vreme sudskog procesa u Budimpešti, u Narodnoj Republici Bugarskoj, u Narodnoj Republici Rumuniji i u drugim narodnodemokratskim zemljama, jasno pokazuju da su Tito, Ranković, Kardelj, Džilas, Pijade, Gošnjak, Maslarić, Bebler, Mrzović, Vučković, Kocić, Popović, Kildrić, Nešković, Zlatić, Velebit i drugi, a takođe Rajk, Brankov, Trajčević, Kostov, Patraskov i njihovi komandanti, agenti angloameričkih imperijalističkih špijunskih službi. Ovi odvratni špijuni i izdajnici pomagali su još za vreme Drugog svetskog rata angloameričkim imperijalistima da pripremaju tačke oslonca za ostvarenje plana svetskog gospodstva. Ta banda špijuna i izdajnika uvedena je kao trojanski konj u redove komunističkih i radničkih partija. Izvršavajući naređenja svojih gospodara, ti ljudi su imali zločinački cilj da u zemljama u kojima je došla na vlast radnička klasa prigrabe vlast u partiji i državi u svoje ruke, da razbiju revolucionarni pokret i da obezbede obnavljanje vladavine buržoazije.

U zemljama Srednje i Jugoslovene Evrope, koje su bile oslobođene od strane Sovjetske armije, buržoaske stranke i buržoaski političari izašli su iz rata veoma kompromitovani. Narodne revolucionarne snage rasprskale su ih i politički razbičile. Svetska razvoja je besno branila svoje buržoaske agencije u tim zemljama. Ali ona se nije ograničila samo na to, jer buržoaske stranke i desni socijaldemokrati nisu bili više u stanju da se sami bore protiv narodnih snaga, rukovodjenih komunističkim i radničkim partijama. Imperijalisti su počeli da traže nove rezerve za restauraciju kapitalističkog režima, kako bi izazvali razdor u radničkom i demokratskom pokre-

tu i uneli zabunu u njegove redove.

Lenjin je upozoravao na to, da buržoazija, koja ima veliko političko iskustvo, pokušava da nadje i u najtežim momentima, kada već izgleda da je iscrpljena, stalno nove i nove neočekivane rezerve, kako bi se spasila od smrti.

Prelaz Titove klike ka fašizmu nije slučajna. On je izvršen po naređenju njenih gospodara — angloameričkih imperijalista, čiji je sluga — kako se sada pokazalo — ta klika već odavno.

Izvršavajući volju imperijalista, jugoslovenski izdajnici su stavili sebi u zadatak da u zemljama narodne demokratije stvore političke bande od reakcionarnih, nacionalističkih, klerikalnih i fašističkih elemenata, kako bi, oslanjajući se na njih, izvršili u tim zemljama državni udar, odvojili te zemlje od Sovjetskog Saveza i celog socijalističkog tabora i podredili ih silama imperijalizma. Titova klika pretvorila je Beograd u centar špijunaže američke obavestajne službe i protivkomunističke propagande.

Još za vreme rata, 1943 godine, londonski radio, koji je potpomagao Mihajlovića i emigrantsku vladu eksceljalja Petra, oštiro je promenio ton u korist Tita. Kasnije se saznalo, da je u Titovom štabu bila britanska vojna mislija, i da je Tito postavio za svoga pretstavnika u Londonu pukovnika (sada generala) Velebita, agenta engleske špijunaže. Imperijalističke i angloameričke službe su pokušale izvesti na površinu. U to vreme objavljeno je rukovodstvo Komunističke partije Jugoslavije političku deklaraciju o Makedoniji, deklaraciju u suštini nacionalističku, koja je u najodlučnijim momentima borbe makedonskih patriota pozivala borcu da dezertiraju iz EAM-a i stave se na raspoloženje Tita. Titovi emisari, među njima i Vukotić, odmah su pristupili, u Makedoniji, razornom razu u Komunističkoj partiji. Čerčil je poslao Titu svog sina Randolfa sa specijalnom misijom. Kasnije se taj stari reaktor i smrtni neprijatelj SSSR-a sastao i lično sa Titom. Još tada je Tito sa svojom klikom uživao naročitu pažnju i poverenje imperijalista.

S druge strane, ubeđujući članice jugoslovenskog generala Popivode pokazali su u pravom svetlu kompromisni stav Tita, Rankovića i drugih prema hitlerovskim okupatorima i Gestapo i njihovu podlu izdaju jugoslovenskih partizana u najtežim momentima rata. To su potpuno objašnjavaju delu orijentaciji Titove klike. Iskustvo radničkog pokreta nas uči, da ljudi, koji su jednadput stupili u službu buržoaske policije, služe još celog života.

Angloamerički imperijalisti popularišu odvratni stav Titove bande i preporučuju je kao protivkomunistički recept u međunarodnim razmerama. Pokušavali su takođe da dovedu komuniste ostalih zemalja pod Titov uticaj. Ali je plan imperijalista pretrpeo krah: ispod kape »maršala« provirile su uši špijuna međunarodnog kapitala.

Dok sve istinske pristalice mira, demokratije i socijalizma vide u SSSR moćnu tvrdjavu socijalizma, vernog i neustrašivog branilaca slobode i nezavisnosti naroda, bedem mira, klika Tito-Ranković, koja je prigrabila vlast pod maskom prijateljstva sa SSSR, vodila je po naređenju angloameričkih imperijalista klevetničku i prosvetlarsku kampanju protiv Sovjetskog Saveza, koristeći se najgusimjim izmišljotinama, pozajmljenim iz Hitlerovog arsenala.

Svi pokušaji imperijalističke buržoazije, da titovsku antisovjetsku i antikomunističku razornu politiku proširi izvan granica Jugoslavije, razbili su se o čelično jedinstvo svetskog revolucionarnog proletarskog pokreta.

Posle objavljivanja Rezolucije Informacionog biroa, beogradske fašističke izdaje počeli su da se žale da su tobože žrtve nepravde. Ali njihova jedina misao bila je da što duže sakriju svoju mračnu prošlost i svoje veze sa angloameričkim imperijalistima. Sudski proces u Budimpešti pogodio je Titovu kliku kao grom.

Cinjenice su pokazale da se nije radilo ni o kakvim greškama nego o namernoj kontrarevolucionarnoj, protivsovjetskoj, protivkomunističkoj politici, koju je sprovodila banda špijuna, profesionalnih denuncijanata i agenata-provokatora sa dugogodišnjom službom u policiji i u aparatu buržoaske špijunaže. Većinu današnjih jugoslovenskih rukovodilaca poslao je Gestapo u Jugoslaviju iz francuskih koncentracijskih logora još u 1941 godini.

Razobličenje bande Rajka — Brankova, sudski proces i izricanje presude, treba smatrati kao veliki uspeh fronta socijalizma i demokratije nad planovima imperijalizma. Cinjenice, koje su izašle na videlo za vreme Budimpeštanskog procesa, definitivno su srgle masku sa lica Tita i njegove klike i postavile ih pred lice naroda Jugoslavije i celog sveta u njihovom pravom svetlu starih špijuna i agenata-provokatora, koji su se uvukli u redove radničkog pokreta kao plaćeni agenti američkih i engleskih imperijalista.

Planovi američkih imperijalista, sračunati na zastrašivanje i podiranje narodnodemokratskih zemalja i na stvaranje protivsovjetskog bloka u Srednjoj i Jugoslovenoj Evropi, u koje bi Titova klika igrala ulogu udarnog odreda, predstavljaju deo celokupnog strategijskog plana imperijalizma, koji ide za raspljivanjem novog svetskog rata. Otkrivanje tog plana predstavljalo je zbog toga veliki posao za potpaljivače rata i pobedu mira.

Pretvaranje klike Tito-Ranković u komiteto agenciju imperijalizma i pomoćnika ratnih huškača, dostiglo je svoj vrhunac u otvorenom priključenju jugoslovenske vlade imperijalističkom bloku u OUN, gde ljudi kao Kardelj, Džilas i Bebler istupaju u zajedničkom frontu sa američkim reakcionarima po najvažnijim pitanjima međunarodne politike.

Spoljna politika Titove klike je antisovjetska politika najodvratnije vrste. Beogradska kontrarevolucionarna agencija izvršava zadatke imperijalističkih napadača i potpaljivača novog svetskog rata.

Fašistički izdaji pokušavaju da sakriju od naroda Jugoslavije karakter Atlantskog pakta, koje bi želeli da se priključe. Njihova nedela, otkrivena na sudskom procesu u Budimpešti, porazan su dokaz njihovog aktivnog učestvovanja u sprovođenju ratnih planova angloameričkih imperijalista. Analizirajući spoljnu politiku Titove klike, komunističke i radničke partije već odavno su ukazivale na to, da neće biti ništa čudnovat, ako Tito, da bi se dočvorio svojim gospodarima, izmisli uskoro novu teoriju, prema kojoj uzrok rata u našoj epohi nije kapitalizam i njegove suptilnosti niti imperijalizam, već socijalizam i komunizam.

I stvarno, to je sada postala glavna parola spoljne politike jugoslovenske vlade. Sva spoljnopolička istupanja beogradske fašističke bande imaju jedan jedini cilj: klevetati i ocrniti Sovjetski Savez i zemlje narodne demokratije. Za Titovu kliku te psojele na svetu — imperijalisti. Svaki istup Titove klike odiše mržnjom i zlobom protiv SSSR i zemalja narodne demokratije.

Angloamerički gospodari zahtevali su od svog agenta Tita veću aktivnost na sadašnjem zasjedanju OUN. Ogroman prestiž koji je postigao Sovjetski Savez uzimajući imperijalističku ulogu koju su imperijalisti odredili titovskim emisarima u OUN leži u pokušaju da se diskredituje

glavna snaga mira — Sovjetski Savez i da se pusti zavesa od dima, kako se ne bi videlo da su angloamerički imperijalisti potpaljivači rata.

Tajni Titoviji izaslanici pokušavaju svim silama da kompromituju uzajamne odnose novog tipa — socijalističke odnose između SSSR i zemalja narodne demokratije, zasnovane na ravnopravnosti i zajedničkim interesima. Ti uzajamni odnosi su centar oko koga se okupljaju svi ostali narodi koji žele mir i slobodu, narodi zemalja koje su vazalski podređene američkom imperijalizmu. Ali pobesnela Titova klika je nemoćna pred činjenicama. Samo zahvaljujući socijalističkoj pomoći SSSR »narodnodemokratske republike stupile su u onaj period razvika, kada se narod, koji je upoznao radost slobodnog i nezavisnog života, oseća kao gospodar zemlje i ulaze sve snage za učvršćenje i procvat svoje otadžbine. (G.M. Mačenkov: govor održan 6 novembra 1949.) U isto vreme privreda SAD nازلazi se pred katastrofalnom krizom, koja će sa sobom povući i sve zemlje koje su povezale svoje sudbine sa Amerikom, uključujući i Jugoslaviju.

Na nedavnom zasjedanju OUN Titova klika u potpunosti se razobličila: postalo je jasno ko stoji iza nje i kome ona služi.

Tito revnosno izvršava sva naređenja svojih gospodara. Nema takvih nacionalnih interesa koje Tito ne bi izdao po naređenju Vashingtona. Beogradske dopske lista »Njujork Herold Tribune« u svom članu »Sjedinenje države zahtevaju od Tita političke ustupke«, izjavio je još u junu da će u stavu jugoslovenske vlade doći do promene po pitanju zahteva prema Austriji, po pitanju Trsta i po pitanju grčkih partizana. Sluga imperijalista, juduška Tita, tačno je izvršio naređenja svojih gospodara. Odrеkao se Slovenačke Koroške i suprostavio se pravednom rešenju jugoslovenskih interesa u Trstu. Što se tiče Grčke, sam Akeson je u svom govoru pri otvaranju Generalne skupštine OUN izneo promenu stava izdajničke jugoslovenske vlade.

Sve to primoralo je list »Tajms« da konstatuje sledeće: »U spoljnoj politici otklonio je Tito neke prepreke koje su sprečavale uspostavljanje privrednih odnosa sa zapadnim silama.« Na kapitalističkom jeziku to znači da agentu Tita mogu biti poslani dolari koje je tražio.

U oblasti unutrašnje politike glavni rezultat delatnosti izdajničke klike Tita-Rankovića jeste faktička likvidacija narodnodemokratskog uređenja u Jugoslaviji.

Kao posledica kontrarevolucionarne politike klike Tita-Rankovića, koja je prigrabila vlast u partiji i državi u svoje ruke, u Jugoslaviji se učvrstio protivkomunistički, policijski državni režim fašističkog tipa. Socijalna baza tog režima je lastvo na selu i kapitalistički elementi u gradu. Vlast u Jugoslaviji nalazi se stvarno u rukama protivnarodnih, reakcionarnih elemenata. U centralnim i mesnim organima rade aktivni funkcioneri starih buržoaske stranka, kulaci i drugi narodni demokratiji neprijateljski elementi. Vladajuća fašistička vrhuška održava se na vlasti pomoću razgranatog vojnog i policijskog aparata, pomoću koga ugnjetava narode Jugoslavije; ona je pretvorila svoju zemlju u vojni logor, pogazila svo demokratska prava trudenbenika i guši svako slobodno izražavanje mišljenja.

Jugoslovenski vlastodršci demagoški i podlo obmanjuju narod govoreći da tobože izgrađuju socijalizam. Ustvari, svačkom marksisti je jasno, da o nekoj izgradnji socijalizma u Jugoslaviji ne može biti ni reči, kad je Titova klika prekinula sa Sovjetskim Savezom i celim taborom socijalizma i demokratije i na taj način lišila Jugoslovensku narodnu demokratiju (Nastavak na šestoj strani)

(Nastavak sa pete strane)

slaviju glavnog oslonca u izgradnji socijalizma, kad je zemlju privredno i politički podredila angloameričkim imperijalistima.

Događaji posljednjeg vremena pokazali su, da je jugoslovenska vlada potpuno zavisna od inostranih imperijalističkih krugova i da je postala oruđe njihove agresivne politike, što je dovelo do likvidacije samostalnosti i nezavisnosti jugoslovenske republike.

Centralni komitet, komunističke partije i jugoslovenska vlada potpuno su se udružili sa imperijalističkim krugovima protiv celog tabora socijalizma i demokratije, protiv komunističkih partija celog sveta, protiv narodno-demokratskih zemalja i SSSR.

Tito i Ranković sproveli u zemlji zverski teror. Svako slobodno izražavanje naprednih, demokratskih nazora, ugrožava slobodu i život, surovo se gaje za ljudska prava. Zatvorili su prepuni komunisti, štrajkača-radnika, i seljaka koji odbijaju prinudni tzv. »dobrovoljni« rad. Sobe za mučenje, premlaćivanje i tiranisanje, oslepljivanje i režim izgladnjavanja u zatvorima izazivaju užas u celoj zemlji. Ubistva i streljanja nema kraja. Jugoslavija danas — to je zemlja krvavog istrebljenja i tamnica naroda.

Prigrabivši rukovodstvo KPJ svoje ruke, jugoslovenske službe imperijalizma započele su sa terorističkim pohodom protiv istinskih komunista, koji su ostali verni principima marksizma-lenjinizma i koji se bore za nezavisnost Jugoslavije od imperijalizma. Hiljade jugoslovenskih patriota, odanih komunizmu isključeno je iz partije, zatvoreno u tamnice i koncentracione logore a mnogo njih izmrcvareno je i ubijeno u zatvorima ili mučki, kao poznati jugoslovenski radnici Arso Jovanović. Sviropre se, kojom se u Jugoslaviji uništavaju neustrašivi borci za komunizam može se uporediti samo sa zverstvima hitlerovih fašista, ili Caldarisovih dželata u Grčkoj i Frankovih u Španiji.

Drugovi Zujović i Hebrang i mnogo drugih rukovodilaca komunista u Jugoslaviji, mnogo generala, pukovnika i drugih oficira, heroja antihitlerovske borbe, istaknuti partijski radnici, profesori univerziteta, predstavnici napredne inteligencije, radnici i radni seljaci koji vole svoju zemlju i čeznu za tim da je vide oslobođenu iz kandži imperijalizma, koji vole Sovjetski Savez i socijalizam, bačeni su u tamnice i predani na milost i nemilost režima uništavanja.

Jugoslovenski fašisti isključuju iz redova partije komuniste, verne proletarske internacionalizmu i uništavaju ih, a na drugoj strani su širom otvorili vrata partije buržoaskim i kulakalim elementima.

Kao rezultat fašističkog terora protiv zdravih snaga KPJ, rukovodstvo Komunističke partije Jugoslavije dospelo je potpuno u ruke špijuna i ubica, najamnika imperijalizma. Komunističkom partijom Jugoslavije zavladale su kontrarevolucionarne sile, koje samovoljno istupaju u ime partije. Poznato je da se buržoazija odavno služi starom metodom ubijanja špijuna i provokatora u redove radničke klase i da se na taj način imperijalisti trude da iznutra razbiju partiju i da ih podrede sebi. U Jugoslaviji im je uspjelo da postignu taj cilj. Fašistička ideologija, fašistička unutrašnja, a isto tako i izdajnička spoljna politika Titove klike, potpuno je podređena inostranim imperijalističkim krugovima i ona je stvorila provaliju između špijunsko-fašističke Titove klike i životnih interesa slobodoljubivih naroda Jugoslavije. Zbog toga nalazi protivnarodna i izdajnička aktivnost Titove klike sve više na otpor kako od strane komunista, koji su ostali verni marksizmu-lenjinizmu, tako i od strane radničke klase i radnog seljstva Jugoslavije.

Saljemo borbeni komunistički pozdrav svim jugoslovenskim drugovima koji hrabro podnose krvavi teror po tamnicama i koncentracionim logorima dželata Rankovića.

Ekonomske položaj Jugoslavije za radni narod je sve teži.

Državni sektor nije svojina naroda, već je to sektor državnog kapitalizma, koji je stavljen u službu inostranog kapitala.

Jugoslovenski radnik ne radi za sebe i za svoj narod. Višak vrednosti koji on proizvede privlači za sebe inostrane banke i trustovi u sve većem razmeru. Štrajkove, do kojih je došlo u raznim industrijama, kao na primer u levanici STORE, u industrijskim zavodima za opravku vagona nedaleko od Maribora, u rudniku Trbovlje, krvavo su ugušili Rankovićevi janjari.

Fašistička teroristička diktatura Titove klike protiv trudebničkih masa vrši se u korist inostranog kapitala i domaće buržoazije, kako seoske tako i gradske. Istovremeno sa jačanjem kulastva vrši se proces porasta gradske buržoazije. Beogradska fašistička demagozi pokušavaju da sakriju mere za restauraciju kapitalizma brbljanjem o »likvidaciji eksploatacije« ili o »triumfalnom maršu socijalizma«. Pre godinu i po dana izjavio je izdajnik Ranković: »U našoj zemlji izdvojeni su dani svih ostataka iskoriscavanja čoveka čovekom.« U stvari pojačalo se kapitalističko iskoriscavanje po gradovima i selima; kulaci i ostali eksploatajori blagosiljaju svog dobrotvora-judusku Titu.

Svojom neprijateljskom politikom prema SSSR i zemljama narodne demokratije Titova klika je ličila Jugoslaviju podršku tih zemalja i dovela je do potpunog sloma petogodišnjeg plana. Jugoslovenski trudebnici su sve više svesni toga kakvu nisku osnovu predstavlja Titovo brbljanje o »izgradnji socijalizma« u Jugoslaviji bez i protiv SSSR i narodnih demokratija.

Na selu je položaj radnog seljstva teži nego ikada pre. Radni seljaci su izloženi sverpog eksploataciji od strane kulaka i opterećeni su nepodnošljivim porezima i prinudnim radom. »Radne zadruge« koje se nasilno osnivaju a na njem se čelu nalaze kulaci, predstavljaju novu formu eksploatacije radnog seljstva. Kulaci, koji raspolažu inventarom, iskoriscavaju rad siromašnih seljaka u takozvanoj »zadruzi« daleko nemilosrdniji nego u svom privatnom gazdinstvu.

U poslednje vreme Tito sve češće pribegava jednoj od najokrutnijih formi eksploatacije — bezplatnom prinudnom radu u korist inostranog kapitala. To se zove »dobrovoljan rad« na seči drveta, na gradnji drumova itd. Desetine i desetine hiljada ljudi nasilno se odvlače na šumske radove.

Karakteristični su u tom pogledu »dobrovoljni radovi« po šumama Bosne i Hercegovine za seču drveta za izvoz u Englesku i Ameriku. Uzimanje ljudi za dobrovoljan rad vrši se bez ikakvog prethodnog poziva. — Pretstavlja to vreme ručka ili u noći i nasilno odvode ljude čija se imena nalaze u prethodnom pripremljenim spiskovima. Često puta ti ljudi ne odgovaraju uslovima predviđenim u zakonu, t. j. oni su ili suviše stari (preko 55 godina) ili suviše mladi (mladji od 14 godina) a mnogi od njih su bolesni i nesposobni za rad. Broj bolesnih i staraca dostiže čak 20% celokupnog broja svih mobilisanih za rad. Tako isto ne uzimaju se u obzir ni lekarska uverenja o oslobođenju od »dobrovoljnog rada«. Radni dan traje 10—14 sati. Hrana je loša i sastoji se od pasuljorbe, 200 grama hleba i 200 grama kukuruznog brašna. Ljudi ne dobijaju odela, spava se u šumi na zemlji, često na kiši i blatu, pošto ni barake ne postoje. Porad ljudi se isto tako »dobrovoljno« odvodi i stoka za vuču: konji i volovi sa opremom. Taj prihod se nalazi na dve reči: otpor od strane masa.

Nacionalna politika bande špijuna i ubica, koja je danas na vlasti u Jugoslaviji, je nacionalističko šovinističko, rasna politika fašističkog tipa, politika divljeg potlačivanja nacionalnih manjina, lišavajući ih svakog prava slobodnog razvika.

Organizacije nacionalnih manjina su raspuštene. Njihovi poštteni rukovodioci su pozatvarani i pobijani u tamnicama jugoslovenskih fašističkih dželata.

Pošto se u Jugoslaviji štampa

nacionalnih manjina, kao i sva štampa, nalazi u rukama fašističkih elemenata, nacionalne manjine ne mogu slobodno da izraze svoju volju na svom maternem jeziku.

Jugoslovenska štampa nalazi se potpuno u službi američkog imperijalizma i njegovog agenta — Titovih špijuna i ubica.

Jugoslavija je postala marša-lizovana zemlja. Iako su na početku Tito i njegova klika trubili, da će opstati i bez zajmova i zaklinjali se da američki dolari neće uprljati njihove »spasene snage« i »specifičan put«, danas ovi politički prevaranti otvoreno traže pomoć američkih banaka. Međutim, poznato je da se američki bankari ne zadovoljavaju samo sa procentima. Amerikanci su predložili komunistu koji je poslao u Jugoslaviju Međunarodna banka »za rekonstrukciju i obnovu«, ugledio se u Beogradu kao gospodara i na konferenciji za štampu koju je sazavao, izjavio je novinari, da će kontrolisati kako se

Kakve zaključke treba izvući iz analize situacije u Jugoslaviji.

1. Titova špijunska grupa ne izražava volju naroda Jugoslavije, nego volju angloameričkih imperijalista, i zbog toga je izdala interese zemlje i likvidirala političku i ekonomsku nezavisnost Jugoslavije.

2. Borba protiv nepojaljičava novog svetskog rata ne može se zamisliti bez borbe protiv Titove klike. Iz toga se jasno vidi međunarodni značaj te borbe.

3. Komunistička partija Jugoslavije u svome sadašnjem sastavu pošto je pala u ruke neprijatelja naroda, izgubila je pravo da se zove komunističkom partijom, i samo je aparat za ispunjavanje špijunskih zadataka klike Tita, Rankovića, i Džlase.

Borba protiv Titove klike plaćenih špijuna i ubica je internacionalna dužnost svih komunističkih i radničkih partija.

4. Glavni zadatak u borbi protiv Titove fašističke diktature mora biti radnička klasa i narod Jugoslavije za čelu sa revolucionarnim komunistima.

Narodi Jugoslavije gaje iskrenu ljubav prema Sovjetskom Savezu koji ih je osloboodio, i iz sveg srca žele da se vrate u veliku porodicu socijalizma i demokratije. Narodi Jugoslavije duboko mrze titovsku špijunsku bandu i njene gospodare — angloameričke imperijaliste. Pojačava se težnja i borba jugoslovenskih trudebnika za zbacivanje fašističkih uzurpatora.

Dužnost je komunističkih i radničkih partija, da svestrano pomažu jugoslovensku radničku klasu i radno seljstvo, koji se bore za povratak Jugoslavije u tabor demokratije i socijalizma.

4. Borba protiv fašističkog režima Titove klike u Jugoslaviji dobija sve oštrije forme: štrajkovi, pasivna rezistencija, uperena uglavnom protiv prinudne radne mobilizacije, širenje ilegalnih letaka, otpor protiv izvršenja programa proizvodnje u fabrikama i državnim preduzećima itd. Jugoslovenski radnici sve jasnije vide da porast proizvodnje služi interesima imperijalizma, i pribegavaju pasivnoj sabotaži.

Nužni preduslov za povratak Jugoslavije u socijalistički tabor je aktivna borba revolucionarnih elemenata kako u samoj KPJ tako i izvan nje, za ponovno radjanje revolucionarne, istinski komunističke partije u Jugoslaviji, verne marksizmu-lenjinizmu, principima proleterskog internacionalizma i koja bi se borila za nezavisnost Jugoslavije od imperijalizma.

5. Radnička klasa Jugoslavije i komunisti koji je vode, treba da koriste svestranu solidarnost međunarodne radničke klase u izgradnji svoje partije. Aktivnost jugoslovenskih komunista počinje da dobija organizovaniju i intenzivniju formu.

Potrebno je da se još upornije nastavi politička i ideološka kampanja u rasrkinjavanju titovske klike. Protivnarodna politika te agenture imperijalizma mora biti jednodušno osuđena od strane svetskog javnog mnjenja. Titovci se deru na svakom čuška da su isključeni iz

koristi zajam koji banka pruža. Jugoslovenski ekonomski planovi se podnose tim monopolistima na odobrenje. Sa svim tim ide ruku pod ruku beda naroda koju donosi sa sobom maršalizacija.

Inostrani kapital prodire u Jugoslaviju mnogobrojnim kanalima; ekonomska nezavisnost Jugoslavije je likvidirana.

Najzanimnija uloga koju je preuzeo na sebe kontrarevolucionarni agent Tito sastojala se u tome da zada udarac demokratskoj armiji Grčke. Dželiti grčkog i jugoslovenskog naroda Tito i Caldari, došli su do punog sporazuma, dogovorivši se tajno da unište herojske grčke partizane. Dok je Tito davao instrukcije svojoj vojsci kako da zabode nož u leđa grčkoj demokratskoj armiji, njegov dželat Vukmanović je izjavio: »Borba« »grčkim« koje je počinila Komunistička partija Grčke. U ovom, za grčke patriote tako teškim danima, on sa besprimernom podošću sramno napada rukovodstvo partije i druga Za-

II

svih međunarodnih demokratskih organizacija. Oni ođaju svoj strah da neće moći sa uspehom da nastave svoju špijunažu i da će ih njihovi američki gospodari otpustiti.

Budimo nemilosrdni i nepomirljivi prema toj podloj agenturi. Neka ne nađe nigde ni najmanjeg oslonca.

6. Svaka komunistička i radnička partija ima pred sobom vrlo ozbiljne zadatke u vezi sa pojačanjem budnosti. Ne radi se samo o članovima partije, već i o masama trudebnika koje treba odgajati u duhu revolucionarne budnosti. Budnost masa treba da dobije organizovane forme. Potrebno je razgo-ličavati i iskorenjivati iz naših redova buržoasko nacionalističke elemente i sve agente imperijalizma, pod bilo kakvom zastorom se skrivali.

U narodno demokratskim zemljama, budnost države — države diktature proletarijata — dobija naročiti značaj.

Poznato je da u narodno demokratskim zemljama stari državni aparat nije bio razbijen najednoma, kao što je to bio slučaj za vreme Velike oktobarske socijalističke revolucije. To znači da budnost komunista mora u tom pogledu naročito da se pojača. Komunističke i radničke partije imaju za zadatak da izvuku sve zaključke, koji proizilaze iz sudskog procesa u Budimpešti protiv špijuna Rajka i Brankova.

Treba imati u vidu, da i porred teškog poraza koji su doživeli angloamerički imperijalisti u budimpeštanskom procesu, oni nisu odustali od svog špijunskog i zavereničkog rada u narodno demokratskim zemljama. Konferencija američkih ambasadora u zemljama Istočne Evrope, koja je nedavno održana u Londonu, imala je upravo za cilj da ponovo rasmotri rad američke agenture u tome delu Evrope u vezi sa budimpeštanskim procesom. Prema zapadnoj štampi, koja više ne skriva čime se bave američki diplomati, rešeno je u Londonu da se u Beogradu uspostavi špijunska centrala. U isto vreme komisija državnog departmana, pod predsedništvom čuvenog šefa obaveštajne službe Sjedinjenih Država, Alena Dalosa, izradila je »akcioni program« za zemlje Istočne Evrope, — program koji sadrži »nove metode«.

Nema sumnje, da će glavna uloga u tom gnusnom delu biti dodeljena starim špijunima i agentima — provokatorima titovske klike. Ta klika će pokušati da iskoristi ljude kao što je bio Rajk, isto tako kao i najmanje neprijatelja beznačajnije utoli-

haria. Znajući kakve simpatije i solidarnost oseća jugoslovenski narod prema grčkim partizanima titovska klika je pripremila »opravdanje« svojih postupaka.

Stari provokator Vukmanović pisao je da je »borba izgubljena zbog potpuno pogrešne linije koju je rukovodstvo sprovelo po najvažnijim pitanjima (oružana borba, organizacija i vojna obuka, po pitanju vlasti, uzajamnih odnosa sa imperijalistima itd.)«.

Ti članci ne mogu sakriti podlost Titove klike, jer, od svih zločina koje je ona izvršila, pomoć koju je pružila monarho-fašistima protiv grčkih partizana, jeste jedan od najčudovišnijih zločina.

Sve te činjenice pružaju potpunu karakteristiku gestapovskog režima i fašističke politike Titove klike.

Ali nije daleko dan kada će se narodi Jugoslavije obračunati sa tom bandom špijuna, provokatora i ubica.

ko će on biti spremniji da se lati »krajnjih mera«.

Kao osnovu pojačanja budnosti mi treba da postavimo pojačani vaspitni rad. U vezi sa tim »Za trajni mir, za narodnu demokratiju« rezimirao je zadatak komunističkih i radničkih partija u članku »Pojačati revolucionarnu budnost«.

»Marskizam-lenjinizam uči da partije radničke klase mogu samo onda zaustaviti i potući neprijatelja svuda i uvek, ma pod kakvom se god maskom skrivao, ako budu sistematski povećavale politički i ideološki nivo svojih kadrova, ako ih budu vaspitavale u beskompromisnom duhu prema svim skretanjima sa linije marksizma-lenjinizma, ako budu organizaciono učvršćivale svoje redove i nemilosrdno odstranjivale iz partije sve tuđe elemente, blagovremeno otkrivale i odstranjivale sva nacionalistička i revizionistička skretanja, i podizale nivo klasne svesti radničke klase i celog radnog naroda«.

Najglavnija pouka, koja proizilazi iz iskustva velike Boljševičke partije, leži u tome, što je radi pojačanja budnosti potrebno zvesti boljševički red u našoj vlastitoj partiskoj kući. Glavno sredstvo u tom pogledu je proveravanje članova partije. To sredstvo je upotrebljeno već u celoj niz partija u narodno demokratskim zemljama i postignuti su pozitivni rezultati. U našoj partiji, naprimere, gde je proverka još u toku, isključuju se iz njenih redova neprijateljski i strani elementi, koji su prodrli u partiju u periodu kada su njena vrata bila širom otvorena. Nema sumnje da će te mere znatno otežati pokušaje neprijatelja da nađu tačke oslonca u našoj partiji.

Komunističke i radničke partije moraju pojačati ideološku budnost svojih članova. Moraju biti stvarno boljševički nepomirljivi protiv svih skretanja od proleterskog internacionalizma, moraju pojačati ideološki rad za vaspitanje komunista u duhu vernosti proleterskom internacionalizmu, u duhu nepomirljivosti prema svakom skretanju od načela marksizma-lenjinizma, u duhu vernosti narodnoj demokratiji i socijalizmu i međunarodnom socijalističkom taboru na čelu sa SSSR.

Potrebna je pojačana budnost u nauci, literaturi, slikarstvu, muzici i u filmu, potreban je nepomirljiv stav prema svakoj tendenciji koja je tuđa radničkoj klasi, prema propagandi kosmopolitizma.

Podignimo još više pobožnost zastavu proleterskog internacionalizma, gajimo ljubav prema Sovjetskom Savezu, prvoj zemlji socijalizma, bazi svetskog revolucionarnog pokreta, glavnom bedemu borbe za mir i slobodu naroda, prema velikoj Boljševičkoj partiji, koja je vodeća snaga svetskog revolucionarnog pokreta i prema genialnom učitelju radnog čovečanstva i vodi borbe naroda za mir i socijalizam, drugu Staljinu.

(»Za trajni mir, za narodnu demokratiju« od 2-XII-1949)

M. SUSLOV

Odbrana mira i borba protiv potpaljivača rata

(Nastavak sa četvrte strane)

veza a pri očuvanju privredne, ekonomske i narodne nezavisnosti, za kratko vreme zalećiti rane koje je nanio rat i fašizam i osigurati brzi razvoj industrije i drugih grana privrede i kulture.

Otkrivanje izdajničke Titove klike na budimpeštanskom procesu protiv Rajka i Brankova i propast zločinačkih planova svetske reakcije za obnovu kapitalizma u zemljama narodne demokratije dokaz je snage i čvrstine narodno demokratskih režima.

O porastu i jačanju antimperijalističkih snaga svedoče dalje ogromni uspehi narodnosti, slobodnog i dilačkog rata u kolonijalnim i zavisnim zemljama. Kineski narod odneo je istorisku pobjedu, svrgnuvši režim Kuomintang, režim nacionalne izdaje, kolonijalne eksploatacije i feudalnog ugnjetavanja. Stvaranje Narodne Republike Kine nanosi najjači udarac zavajevačkim planovima američkog imperijalizma, sračunatim na pretvaranje Kine u svoju koloniju i placardm nove ratne agresije, otvara novu ogromnu brešu u sistemu imperijalizma, počinje novu stranu u narodnoslobodilačkoj borbi svih naroda koje ugnjetava imperijalizam. Uključivanje Kine u porodicu demokratskih mirosljubljujućih država znači dalju promenu u odnosu snaga na međunarodnom polju u korist tabora demokratije i mira, proširuje i ojačava front mira.

Veoma krupan uspeh tabora mira i demokratije i novi poraz imperijalističkog tabora jeste obrazovanje Nemačke Demokratske Republike, koje je drug Staljin u svome pozdravu Vilhelmu Piklu i Otu Grotelovu okarakterisao kao prekretnicu u istoriji Evrope. Taj istorijski akt dokazuje porast i ujedinjenje demokratskih snaga nemačkog naroda, koje se bore za jedinstveno, demokratsku i mirosljublju Nemačku, koje izvlače pravilne zaključke iz dva svetska rata i više ne žele da budu iskorišćene kao placardni pretendenti na svetsko gospodstvo.

Pobeda demokratskih snaga u Nemačkoj, koje uzimaju sudbinu zemlje u svoje ruke, pretavlja novi poraz angloameričkih potpaljivača rata. Kako kaže drug Staljin: »Nema sumnje, da postojanje, mirosljubive, demokratske Nemačke, zajedno sa postojanjem mirosljubivog Sovjetskog Saveza uključuje mogućnost novih ratova u Evropi, čini kraj krvoprolifima u Evropi i onemogućuje porobljavanje evropskih zemalja od strane svetskih imperijalista.«

O porastu snaga demokratskog tabora i slabljenju pozicija imperijalizma takodje rečito govori svuda viđan razmah demokratskog a naročito radničkog pokreta, pod vođstvom komunističkih partija. Jačanje uloga komunističkih partija na mase i pored besnog progona komunistu a celom taboru svetske reakcije i razmah štrajkačkog pokreta radničke klase u svim kapitalističkim zemljama Evrope, Amerike i Australije, najbolji su dokaz za to.

O stalno rastućoj i sve moćnijoj snazi tabora mira i demokratije jasno govori široko razvijeni pokret branilaca mira, u koji se već uključile stotine miliona ljudi. Prvi put u istoriji čovečanstva nikao je organizovani front mira, koji je postavio za cilj odbranu čovečanstva pred novim svetskim ratom, izolaciju klike potpaljivača novog rata i obezbeđenje mirne saradnje naroda. Taj pokret odražava duboku promenu, koje su nastale u svetu kao rezultat borbe naroda za slobodu a protiv opasnosti fašističkog porobljavanja. On takodje svedoči o neviđenom porastu političke svesti masa, o tome, da su narodi izvukli pouku iz gorkih iskustava dva svetska rata i da su ispunjeni nesalomljivom voljom da spreče novi rat, odbrane

stvar mira i onemoguće zlobne planove potpaljivača rata.

Narodi, koji su preživeli teška iskustva poslednjih desetina godina, uzimaju sada odbranu mira u svoje ruke — to je jedno od važnih svojstava pokreta branilaca mira.

Ma koliko besneli potpaljivači rata i njihovi pomoćnici, današnja istoriska situacija se iz osnovna razlikuje od situacije u kojoj su pripremali prvi i drugi svetski rat. »Suvise su žive u sećanju naroda grozote nedavnoga rata i suviše su velike društvene snage mira, da bi Čerčilovi učeniici u agresiji mogli preovladati i baciti svet u novi rat.« (J. V. Staljin.)

Odbrana sveta od novoga rata u današnjoj konkretnoj istorijskoj situaciji nije utopijska, već realna mogućnost. Ako narodi budu budni, aktivni i jedinstveni u svojoj borbi za mir, ako budu uporni i istrajni u odbrani mira, potpaljivači rata neće uspeti da ostvare svoju krvavu nameru — da rasplame plamen trećeg svetskog rata.

Snaga pokreta pristalica mira leži u tome, što su se u njega uključile stotine miliona ljudi iz radničke klase, seljaštva, inteligencije i srednjih gradskih slojeva bez razlike rase i nacionalne pripadnosti, bez razlike na versko i političko ubeđenje. Snaga i moć pokreta za mir sastoji se dalje u tome, što je on dobio organizovani karakter. Borci za mir sve se više okupljaju i organizuju u lokalnim, nacionalnim i međunarodnim razmerama. Pokret pristalica mira ponikao je kao pokret protesta masa protiv »Maršalovog plana« i agresivnog Zapadnog i Severoatlantskog bloka. Milioni ljudi u Francuskoj, Italiji i drugim zemljama podigli su svoj glas protiv politike američkog imperijalizma, uzeli učešća u štrajkovima i protestnim demonstracijama i sakupljanju potpisa na peticijama za mir.

Veliki značaj za širenje pokreta boraca za mir imao je Vroćinski kongres kulturnih radnika za odbranu mira, Sveti kongres Demokratske federacije žena u Budimpešti (u jesen 1948) a naročito Svetski kongres za odbranu mira u Parizu i Pragu od 20 do 25 aprila o. g., na kome je bilo zastupljeno 600 miliona organizovanih boraca za mir.

Pokret za odbranu mira neprestano je rastao i jačao. Drugi Svetski sindikalni kongres, koji je održan u Milanu početkom jula, odobrio je manifest Pariskog kongresa i izradio konkretni program za 72 miliona članova sindikata, organizovanih u Svetskoj sindikalnoj federaciji. U niz zemalja održani su nacionalni kongresi za odbranu mira. Preko cele Zapadne Evrope prohujao je talas štrajkova, svenarodnih manifestacija i protestnih mitinga protiv ratifikacije Severoatlantskog pakta. U mnogim zemljama stvoreni su nacionalni komiteti za odbranu mira i pristupljeno je organizovanju takvih komiteta po gradovima, preduzećima i ustanovama. Pokret boraca za mir širi se takodje u SAD i Velikoj Britaniji, čiji narodi na sebi sve više osećaju težinu ubistveno agresivne politike svojih vladajućih krugova.

Drugovi, kratak pregled međunarodne situacije, dakle, pokazuje, da su u borbi protiv imperijalista i rata porasle i ojačale snage mira, demokratije i socijalizma. Dalji porast moći Sovjetskog Saveza, političko i ekonomsko učvršćenje narodno demokratskih zemalja i njihovo stupanje na put izgradnje socijalizma, izrazila pobeda narodne revolucije u Kini, stvaranje Nemačke Demokratske Republike, učvršćenje komunističkih partija i porast demokratskog pokreta u kapitalističkim zemljama, ogromni razmah pokreta pristalica mira — sve to znači vanredno proširenje i učvršćenje antimperijalističkog i demokratskog tabora.

Istovremeno, imperijalistički i antidemokratski front koji jed-

nu poziciju za drugom. Pobede tabora demokratije i socijalizma, nastupajuća ekonomska kriza, dalje zaoštavanje sveopšte krize kapitalističkog sistema i zaoštavanje svih unutrašnjih i spoljnih suprotnosti toga sistema svedoče o sve većem slabljenju imperijalističkog tabora i o tome, da je on katalistički sistem osuđen od istorije.

Zaoštavaju se i moraju se zaoštavati suprotnosti među kapitalističkim državama u samom taboru svetske reakcije, ma kako se te suprotnosti maskirale jedinstvom antisovjetske i antikomunističke politike tih država.

U svojoj suštini kolonijalni karakter politike SAD prema maršalizovanim zemljama, politike porobljavanja Zapadne Evrope i drugih kapitalističkih zemalja od strane američkog imperijalizma, masna konkurentna borba za tržišta i eksploataciju kolonija produbljuje, naročito u uslovima ekonomske krize, suprotnosti među kapitalističkim

zemljama, a pre svega suprotnosti između SAD i Velike Britanije.

Zaoštavaju se i moraju se zaoštavati suprotnosti unutar kapitalističkih zemalja. Uprkos svih proročanstva buržoaskih »medijonitara ekonomskih olujaka ekonomska kriza, kako u Americi tako i u Evropi, neizbežno sazreva. Smanjuje se proizvodnja, smanjuje se izvoz robe i trgovina na unutrašnjem tržištu. Neprestano raste nezaposlenost, broj nezaposlenih i poluzaposlenih u kapitalističkim zemljama penje se do ogromne cifre — 40 miliona. U vezi sa trkom u naoružavanju pada na ledja radnog naroda sve teže poresko breme. Produžava se smanjenje realne nadnice i celokupnog životnog standarda radničke klase. Devalvacija valuta, provedena u većini kapitalističkih zemalja, razbija novu pljačku radničke klase, jer za svoju i onako nisku izradu mogu sada da kupe još manje najneophodnijih sredstava za život. Materijalno stanje

radnog naroda postaje nesnosno. Takva situacija nužno vodi zaoštavanju unutrašnjih političke situacije u kapitalističkim zemljama, izazivanju ozbiljnih klasnih borbi.

To sve slabi i slabije sve više snage imperijalističkog tabora, snage potpaljivača rata. Avanturistička spoljna politika imperijalista iz Volstrita i Sitija sa svoje strane još više slabi antidemokratski tabor. Ta politika trpi jedan poraz za drugim. Krah »atomske diplomatije«, neuspeh »Maršalovog plana«, propast podlih planova imperijalista u Jugoistočnoj i Srednjoj Evropi, bankrotstvo američke politike u Kini — to je samo delimičan bilans neuspeha spoljne politike imperijalista. Razume se da zaoštavanje svih suprotnosti kapitalizma i slabljenje snaga imperijalističkog tabora svedoče o tome, da je sistem kapitalizma. Međutim avanturistička spoljna politika angloameričkih imperijalista ubrzava ceo taj proces.

III

Komunističke i radničke partije na čelu borbe protiv potpaljivača rata

Iz činjenice, da je antidemokratski, imperijalistički tabor oslabljen, ne možemo izvlačiti zaključak da se smanjuje opasnost rata. Taj zaključak bio bi duboko pogrešan i štetan.

Istorijsko iskustvo uči, da u koliko je beznačajnija situacija imperijalističke reakcije, utoliko ona više besni, utoliko je veća opasnost rata. Promena svetskog odnosa snaga u korist tabora mira i demokratije izaziva nove napade besna ludila u taboru imperijalizma i potpaljivača rata. Angloamerički imperijalisti žele ratom da izmene tok istorijskog razvika, da reše svoje unutrašnje i spoljne suprotnosti, da učvrste pozicije monopolskog kapitala i ostvarenje svetskog gospodstva.

Onemogućenje planova imperijalističke agresije zahteva najveću budnost naroda, dalje okupljanje i aktivnu borbu svih snaga koje hrane mir.

Pokret koji se razvio protiv rata svedoči o volji i rešenosti najširih narodnih masa da brane mir i da ne dopuste, da napadači bace čovečanstvo u propast uništavajućeg rata. Sada se radi samo o tome, da se ta volja masa promeni u praktične konkretne akcije, usmerene na osujećenje planova i mera angloameričkih potpaljivača rata.

Čitavo istorijsko iskustvo antiratnog pokreta u oči Prvog a naročito Drugog svetskog rata dokazuje, da nije dovoljno želiti mir, da se treba za njega aktivno boriti, da je nužno pustiti u pokret sve snage i poluge, koje daju otpor pripremi i raspljivanju rata.

U vreme rastuće opasnosti novog rata, na komunističkim i radničkim partijama leži velika istoriska odgovornost. Komunističke i radničke partije moraju iskoristiti sva borbenja sredstva za osiguranje trajnog mira i podržati tone najvažnijim zadatku svu svoju aktivnost.

Neophodno je još upornije nastojati na učvršćenju i proširenju pokreta branilaca mira, priboljati za taj pokret sve nove i nove slojeve stanovništva i potvrditi ga u svenarodni i nesaviadivi pokret savremenog doba. U taj pokret se mogu i moraju učestiti svi oni kojima je drag mir, čast, narodna sloboda i nezavisnost otačbine, bez razlike na političko ubeđenje, versko shvaćanje i partijsku pripadnost. Specijalnu pažnju moramo posvetiti tome da se u pokret branilaca mira uključe sindikalne organizacije, organizacije žena i omladine, zadrugne organizacije, sportske, kulturne i prosvetne, verske i druge organizacije, kao i naučnici, književnici, novinari, kulturni radnici, parlamentarni i drugi politički i javni radnici koji istupaju za odbranu mira i protiv rata.

Za dalje razvijanje pokreta pristalica mira odlučujući značaj

ima sve aktivnije učešće radničke klase u tome pokretu, njeno učvršćenje i jedinstvo njenih redova. Zbog toga je prvi zadatak komunističkih i radničkih partija da uključe u redove boraca za mir najšire slojeve radničke klase, da stvore čvrsto jedinstvo radničke klase, da se odlučno bori protiv svih socijalističkih razbijača novog pljačkara radničkog pokreta, da organizuju zajedničke akcije raznih odreda proletarijata na zajedničkoj osnovi borbe za mir i narodnu nezavisnost njihovih zemalja.

Sindikalne organizacije radničke klase već zauzimaju časno mesto u taboru boraca za mir protiv potpaljivača rata. Svetska sindikalna federacija je aktivni borac za mir i međunarodnu saradnju, ona je organizator miliona radnika i nameštenika u borbi protiv potpaljivača novoga rata. Sindikalni savezi, koji pripadaju SSF, igraju veliku ulogu u organizaciji branilaca mira. Oni su inicijatori nacionalnog pokreta branilaca mira u mnogim zemljama i organizuju nacionalne komitete za odbranu mira. Sindikalne organizacije zauzele su vodeće mesto u organizovanju štrajkova i protestnih demonstracija protiv agresivnog Severoatlantskog pakta, kao i u organizovanju svenarodnih peticija i drugih masovnih akcija za odbranu mira, narodne nezavisnosti i slobode naroda.

Međutim, sindikalne organizacije mogu učiniti daleko više za proširenje svenarodne borbe protiv potpaljivača novoga rata, za dalju aktivizaciju tabora branilaca mira. Centralna karika delatnosti sindikalnih organizacija u toj oblasti mogu i moraju postati komiteti za odbranu mira u preduzećima i ustanovama, na čije stvaranje poziva Pariski kongres branilaca mira i Milanski kongres sindikata. Takvi komiteti su već stvoreni u mnogim preduzećima Francuske, Holandije, Engleske i drugih zemalja. Okupljajući radnike i nameštenike bez razlike na njihovu nacionalnu, partijsku i sindikalnu pripadnost, komiteti za odbranu mira, moraju postati centri borbe za potpuno jedinstvo trudenika u odbrani mira, demokratije i životnih interesa narodnih masa, koje eksploatise kapitalizam.

Mnogobrojne činjenice — peticija Generalnoj skupštini OUN za podršku predloga za zabranu atomskog oružja i emanjenje naoružanja velesila, koju je potpisalo 11 miliona žena Italije, Čehoslovačke i Istočne zone Nemačke, kao i učešće organizacija žena i Međunarodne federacije demokratskih žena na Pariskom i Praškom kongresu, pokazuju kakvu ozbiljnu snagu u borbi za mir predstavljaju žene i njihove organizacije.

Demokratska omladina svih zemalja izrazila je svoju volju

za mir i rešenost da se bori za mir na Svetskoj konferenciji radničke omladine u Vašavi godine 1947 i na međunarodnim kongresima i festivalima omladine u leto 1948 i 1949. Svetska federacija demokratske omladine, koja ujedinjuje u svojim redovima preko 60 miliona mladića i devojaka, jeste aktivni pobornik stvar miru.

Zadatak radničke klase i komunističkih i radničkih partija jeste, da se stave na čelo borbe svih masovnih organizacija za mir, da im ukažu cilj i daju aktivan karakter.

Za ujedinjenje najširih slojeva stanovništva u borbi za mir potrebno je iskoristiti najrazličitije forme i sredstva: masovne manifestacije, mitinge, sastanke, sastavljanje peticija i protesta, anketa, stvaranje komiteta za odbranu mira u gradovima i selima, što je, naprimr, u velikoj meri praktikovano u Francuskoj i Italiji.

Samo se po sebi razume, da pri ostvarenju mira u borbi za mir ne možemo postupati prema šablonu. Potrebno je polaziti od konkretnih uslova svake zemlje i obratno, spajati najrazličitije forme i metode pokreta sa sveopštim zadacima.

Nemajući oslonca u masama, potpaljivači rata, kao što smo videli, nastoje svim sredstvima svoje klevećivne propagande da obmanu narode. Zbog toga razobličavanje propagande potpaljivača rata, širenje stvarnih, istinskih informacija o njihovoj antinardnoj delatnosti ne sme biti kratkovremena kampanja, već se mora sprovoditi iz dana u dan.

Protiv lažne i omrznute propagande agresora i njihovih najmijenih razbojnika pera, moraju komunističke i radničke partije postaviti najširu propagandu čvrstog i trajnog mira među narodima, moraju neprestano razobličavati napadačke blokove i vojno političke saveze. Potrebno je istrajno objašnjavati, da bi novi rat doneo narodima najteža stradanja i nečuveni propast, da je borba protiv rata i odbrana mira stvar svih naroda sveta.

Snaga mira, a u prvom redu komunističke partije, moraju nastojati da propaganda rata, propovedanje mržnje i neprijateljstva među narodima, koje sprovode agenti imperijalizma, nadiđe na ostru osudu cele demokratske javnosti, da njedno istupanje provokatora novog rata ne ostane bez otpora, izraženo u najrazličitijim formama, uključujući masovni bojkot filmove, novina, knjiga, časopisa, radio kompanija, organizacija i ličnosti koje propovedaju novi rat. Priprema za novi rat je nerazdvojno vezana sa porobljavanjem zemalja Evrope i drugih kontinenata od strane američkog imperijalizma. Maršalov plan, (Nastavak na osmoj strani)

(Nastavak sa sedme strane)

Zapadna Unija, Severoatlantski pakt, — sve te karike zastrašavajuće zavere protiv mira su istovremeno i karike lanca koji prekomorski monopolisti navlače na vrat drugih naroda.

Dužnost komunističkih i radničkih partija u kapitalističkim zemljama je da spoje u jednu celinu borbu za narodnu nezavisnost i borbu za mir, da neumorno razobličavaju antinarodni, izdajnički karakter politike buržoaskih vlada, koje su postale direktni agenti američkog kapitalizma, da ujedinjuju i povežu sve demokratske patriotske snage svake zemlje pod parolom uništenja sramnog američkog ropstva i prelaza na samostalnu spoljnu i unutrašnju politiku, koja odgovara interesima naroda. Komunističke i radničke partije naroda visoko drži zastavu narodne nezavisnosti i suvereniteta svojih zemalja.

Komunističke i radničke partije moraju ujedinjavati široke mase za odbranu demokratskih prava i sloboda i neumorno im objašnjavati, da je odbrana mira nerazdvojivo vezana sa odbranom životnih interesa radničke klase i svih trudbenika, da je borba za mir istovremeno i borba protiv bede, gladi i fašizma.

Naročito važni zadaci stoje danas pred komunističkim partijama Francuske, Italije, Engleske, Zapadne Nemačke i drugih zemalja, čije narode američki imperijalisti hoće da iskoriste kao hranu za topove pri ostvarenju svojih agresivnih planova. Njihova dužnost je da sa još većom snagom razviju borbu za mir, za osuđenje zločinačkih namera angloameričkih potpaljivača rata.

Komunističkih i radničkih partija narodno-demokratskih zemalja i Sovjetskog Saveza, istovremeno sa raskrinkavanjem imperijalističkih potpaljivača ra-

ta i njihovih pomoćnika, pripada i zadatak da i dalje učvrstaju tabor mira i socijalizma u ime odbrane mira i bezbednosti naroda.

Neposredni zadatak komunističkih partija ostaje i dalje potpuno razobličavanje vodja demokratskih partija. Tok dodajdaja potpuno je potvrdio, da je prvo savetovanje Informacionog biroa komunističkih partija pravilno ocenilo desne socijaliste, koji vrše sramnu ulogu agenata imperijalizma, potpomazu potpaljivačima novog rata, izdaju narodne interese svojih naroda i prikrivaju svoju podu delatnost socijalističkom frazeologijom i kosmopolitskim hrbijanjem. Zato komunističke i radničke partije moraju u neumornoj borbi za mir stalno raskrinkavati desne socijalističke pravke kao najizgrađenije neprijatelje mira.

Istovremeno je potrebno savestranu razvijati i učvršćivati sa-

radnju i akciono jedinstvo sa nizim organizacijama i običnim članovima socijalističkih partija u borbi za mir, podržavati sve stvarno poštene elemente u redovima tih partija i objašnjavati im ubistvenost politike reakcionarnih desničarskih vodja.

Značajnu ulogu u ostvarenju agresivnih planova, naročito u Srednjoj i Južistočnoj Evropi, dodelili su angloamerički imperijalisti jugoslovenskoj Titovoj klizi, koja se nalazi u špijunskoj službi imperijalista. Prema tome, zadatak odbrane mira i borbe protiv potpaljivača rata zahteva dalje raskrinkavanje te klize, koja je dezertirala u tabor najgorih neprijatelja mira, demokratije i socijalizma, u tabor imperijalizma i fašizma.

*

Drugovi, u ratu protiv fašizma komunističke partije su bile avangarda svenarodnog otpora protiv okupatora; u posleratnom

periodu komunističke i radničke partije su prvoborci za životne interese svojih naroda, za mir na celom svetu. Pod njihovim rukovodstvom svi protivnici novog rata, ljudi rada, nauke i kulture, ujedinjeni u moćnom frontu mira, u stanju su da osuđuju zločinačke namere imperijalista.

Snage demokratije, snage branilaca mira daleko su jače nego snage reakcije. Zadatak je sada u tome, da se još više pojača i razvija moćni pokret pristalica mira, kako bi se pretvorio u pokret opštenarodni, da se neumorno povećava budnost naroda protiv zavere imperijalističkih napadača.

Potrebno je mobilisati sve snage naroda za aktivnu odbranu mira i za borbu protiv potpaljivača rata. Rešiti taj zadatak, znači dobiti svetu borbu za trajni mir i bezbednost naroda na celom svetu.

PALMIRO TOLJATI

Jedinstvo radničke klase i zadaci komunističkih i radničkih partija

Referat održan na savetovanju Informacionog biroa komunističkih partija u drugoj polovini novembra 1949.

I

Drugovi,

U periodu posle završetka Drugog svetskog rata u celoj Evropi učinjen je krupan korak napred za stvar jedinstva radničke klase. Tokom Drugog svetskog rata radnička klasa stekla je ogromno političko iskustvo. Demokratske snage uspele su da pobeđe i unište nemački imperijalizam i fašizam zahvaljujući isključivo svome jedinstvu; politika jedinstva u borbi protivu hitlerizma, koju je Sovjetski Savez dosledno sprovodio, a naročito pobeđe koje su postignute pre svega herojskim naporima svesvjetskih naroda i njegove Armije — sve to imalo je dubok uticaj na radnike i na narode celog sveta.

Tokom samoga rata, radnici i trudbenici svih političkih ubeđenja u glavnim evropskim zemljama, odgovorivši na hitni poziv komunističke partije, ujedinili su se da bi se borili zajedno sa naoružanim partizanskim odredima protivu fašista i inostranih zavojevača. Radnici — komunisti i socijalisti, demokrati i katolici — međusobno su se upoznali, shvatili su neophodnost da i po završetku rata produže da rade zajedno da bi uništili sve ostatke fašizma, da bi sagradili novo društvo, slobodno i miroljubivo, u kome će morati da bude garantovana nezavisnost svih naroda i socijalni progres.

Oduke međunarodnih konferencija u Teheranu, Jalti i Potsdamu, stvaranje Organizacije Ujedinjenih nacija, pružalo je nadu da će najveće države sveta, saradjujući za vreme rata i bi postigle pobeđu, produžiti da saradjuju kako bi osigurale mir celome svetu: ta je nada još više pojačala stremljenje ka klasnom jedinstvu i jedinstvu naroda u pojedinim zemljama i u međunarodnom obimu.

Uspehi na putu jedinstva bili su brzi i snažniji u delovima Evrope gde je prisustvo Sovjetske armije garantovalo da snage reakcije ne mogu dići glavu: u tim su se zemljama komunisti i socijalisti saglasili o jedinstvu akcije, stvorili široke organizacije Narodnog fronta, sindikati su bili reorganizovani na bazi jedinstva. To je omogućilo predstavnicima radničke klase da imaju važan udeo u vladi; postalo je moguće da se preduzmu neophodne mere za uništenje ostatka fašizma i mogućnosti da ponovo vaskrsne; počelo se sa nacionalizacijom industrije, ostvarena je korenita agrarna reforma, demokratizacija državnog aparata; provodjena je politika mira, međunarodne saradnje i prijateljstva sa Sovjetskim Savezom.

Međutim, i u zemljama koje su posle pobeđe bile okupirane od strane angloameričke vojske i u kojima su upravljale inostrane vojne vlasti, a koje su se orijentisale od samog početka ka uspostavljanju starih reakcionarnih kapitalističkih poredaka i pružale otvorenu podršku kon-

servativnoj buržoaziji i šta više fašistima, — čak i u tim zemljama pokret radničke klase reorganizovao se na bazi jedinstva; među komunistima i socijalistima bili su zaključeni savezi o jedinstvu akcije, sindikati su obuhvatili trudbenike svih političkih ubeđenja, pod pritiskom masa bilo je postavljeno i nasiroko pretresano pitanje stvaranja jedinstvene političke partije radničke klase.

Ovi uspehi na putu jedinstva imali su neosporno povoljno dejstvo na poboljšanje ekonomskog i političkog položaja radničke klase; oni su olakšali ulazak u parlament jakim snagama radničkih partija, dozvolili su komunističkim partijama, najistrajnijim borcima za jedinstvo, da u izvesnim zemljama učine važne korake ka osvajanju većine u radničkoj klasi.

Velika pobeđa u ovoj borbi za jedinstvo bila je stvaranje jedin-

stvene internacionalne strukovne organizacije, Svetske sindikalne organizacije. U ovoj organizaciji, prvput u istoriji, radnički sindikati Sovjetskog Saveza ujedinili su se sa sindikatima cele kapitalističke Evrope, sa sindikatima zemalja narodne demokratije, Amerike, Kine i kolonijalnih zemalja. Svetska sindikalna federacija izradila je demokratsku platformu radi zaštite ekonomskih zadržavanja radnika, za osvajanje i zaštitu političkih i ekonomskih sloboda, za koordinaciju otpora i za borbu radbenika celog sveta protiv svakog pokušaja neprijatelja da uvuče svet u novi rat. Pored Svetske sindikalne federacije pojavili su se i drugi moćni jedinstveni internacionalni pokreti, koji okupljaju radnike i trudbenike svih partija i bezpartijskih. Međunarodna federacija — demokratskih žena, Svetska federacija demokratske omladine itd.

II

Čoj silje nije ništa drugo nego oruđe kojim se služe desni socijaldemokrati da bi izvršili svoju sramni posao, stavljajući u isti plan zemlju socijalizma i grupe imperijalističkih upravljača i ratnih huškača Sjedinjenih Američkih Država i Velike Britanije. No, ispoljavajući ovu podlost, propovednici treće sile uvek su spremni da izjave da su oni, svaki u svojoj zemlji, pošteno i lojalni zastupnici interesa kapitalističke buržoazije i verno služe imperijalizma u međunarodnim pitanjima.

Bilo je dovoljno da imperijalističke snage, na prvom mestu rukovodeći krugovi Sjedinjenih Američkih Država, posle prekida sporazuma zaključenih na kraju rata, odbiju svaku politiku međunarodne demokratike sa radnjom i otpočinu sa hladnom ratom protivu Sovjetskog Saveza i zemalja narodne demokratije, pa da desni socijaldemokrati i partije kojima su oni upravljali, pristupe svi, bez izuzetka, i bez rezerve, taboru imperijalizma. Propagandi o lažnoj strecoj sile oni su pridodali staru oportunističku, antimarksiističku i antinaučnu teoriju, o prelasku »nacionalnog« kapitalizma u superkapitalističku organizaciju koja treba da bude stvorena po primeru i pod rukovodstvom američkog monopolističkog kapitala. Na taj način, neprikrivene ekspanzionističke tendencije Sjedinjenih Država, osvajanje političkih i vojnih baza u cilju uništenja nezavisnosti naroda i spremanje novog rata, stvaranje ekonomskih interesa markslizovanih zemalja isključivim interesima velikih američkih monopolističkih pokušaja organizovanja američkog svetskog carstva, bestidno su predstavljene kao put ka odstranjenju unutrašnjih suprotnosti kapitalizma. Likvidiraju se i poslednji ostaci poštovanja interesa i narodnih tradicija, američki imperijalizam

postaje ideal i vodja socijaldemokrata; u njegovo ime i u njegovom interesu, propoveda se jedinstvo »evropeizma« i kosmopolitizam, koji nema ničeg zajedničkog ni sa solidarnošću naroda ni sa proleterskim, socijalističkim internacionalizmom.

Proleterski, socijalistički internacionalizam je baza radničke solidarnosti i saradnje među narodima u odbrani njihove nezavisnosti protivu imperijalističkih intriga, u odbrani mira. On uči radnike da se u svakoj zemlji ujedinje za borbu protiv vlasti kapitala, za osiguranje prelaza na socijalističku ekonomiju. On uči radničku klasu i narode da razvijaju međunarodnu solidarnost u cilju boljeg vođenja borbe za mir, da izdaju i onemogućavaju izazivače novoga rata.

Proleterski internacionalizam uči radnike i narode da, u borbi za demokratiju, za nacionalnu nezavisnost i za mir, treba da slede veliki primer Sovjetskog Saveza, čiji su narodi, pod rukovodstvom herojske Boljševičke partije Lenjina i Staljina, izgradili novo društvo, pobeđili imperijalizam, pretvorili svoju zemlju u moćnu socijalističku silu koja pokazuje svima narodima siguran put demokratije, socijalizma i mira.

Nasuprot tome, kosmopolitizam i »evropeizam« socijaldemokrata su instrumenti treće sile u propagandi koja ima za cilj da zavede narode, da ih podeli i učini svojim robovima. Kada se govori o »ujedinjenoj Evropi, agenti američkog imperijalizma upinju sve svoje snage da spreče saradnju među evropskim narodima, da izmedju njih stvore barijeru, kako bi izolovali Sovjetski Savez i zemlje narodne demokratije. Kako je još Lenjin

predvideo, »evropeizam« socijaldemokrata nema drugi cilj nego da uguši socijalizam u Evropi i da zajednički sačuva kolonije. Nejasne parole o organizaciji »evropskog parlamenta« ili »svetske vlade« samo su bedna maska koja ima za cilj da od naroda sakrije metode, kojima se služi američki imperijalizam da bi ih pljačkao.

Mržnja prema Sovjetskom Savezu i zemljama narodne demokratije, čiji je zajednički »zločin« što su napustili put kapitalizma i izabrali put socijalizma, najkarakterističnija je crta svih desnih socijaldemokrata. Oni shvataju da napredak socijalizma u svetu znači ustvari njihov kraj. Postali su raznosaji i propagatori najprijevratljivijih laži i kleveta izabrikevanih i širenih u cilju diskreditovanja i izolacije tabora socijalizma. Svim sredstvima pokušavaju da pokolebaju vernost i odanost radnika i svih trudbenika prema Sovjetskom Savezu i njegovim rukovodiocima. Oni su prvi preneli parolu bačenu od Čerčila o organizovanju krstaškog rata protivu zemlje socijalizma. Oni se pojavljuju kao ideološki heroji vojnog i političkog bloka organizovanog od imperijalizma u cilju pripreme ovog krstaškog pohoda. Saradjujući sa špijunskim službama imperijalističkih zemalja u pokušajima da razbiju front socijalizma, oni su raširenih rukom prihvatili Titovu ključku špijuna i provokatora.

U svemu tome što danas sačinjava ideološku osnovu pozicija socijaldemokratije, nema ni trunke socijalizma ni demokratskog duha. Zbog toga su ove pozicije otvorena izdaja nezavisnosti naroda, demokratije i socijalnog napretka, izdaja mira.

III

Izgled političke neutralnosti. U Norveškoj, socijaldemokrati su se izjasnili za odbacivanje predloga Sovjetskog Saveza o zaključenju pakta o nenapadanj. Ljudi koji vode kriminalnu ratnu politiku — od Bevina do Spaka, od Leona Bluma do Saragata i Šumahera — svuda su bili postavljani od socijaldemokratije. U oblasti odnosa sa kolonijalnim narodima, desna socijaldemokratija bila je i jeste inspirator, šta više i direktni realizator agresije, ugnjetavanja, otvorenog rata protiv naroda koji se bore za svoje oslobođenje. Britanski socijalisti vode razbojnički rat protiv naroda Malaje i Burme, ubijaju rukovodioce nacionalnih pokreta ovih naroda i naroda Bliskog Istoka; podržavaju reakcionarne buržoaske grupe Indije da bi razjediniili indijski narod i silom ugušuju pokret komunista i revolucionarni pokret seljaka. U Francuskoj, socijalisti su bili oni koji su započeli rat u Vietnamu, koji sprovode zverske represalije na Madagaskaru; u Holandiji, socijalisti su pripre-

(Nastavak na devetoj strani)

(Nastavak sa osme strane)
mili i nastavljaju agresiju protiv nacionalnog pokreta Indonezije.

Na polju ekonomske politike, socijaldemokrati upravljaju svoje napore ka uključivanju Zapadne Evrope u sferu američke imperijalističke ekonomije, kako bi omogućili velikim američkim monopolima i evropskim kapitalistima, koji su postali njihove slugе, da prebace na leđa radnička klase Evrope posledice ne samo rata, nego i nove ekonomske krize. Svuda gde su socijaldemokrati na vlasti uslovi za radnike samo su se pogoršali, nezaposlenost raste, socijalne tekovine radnika su ugrožene, dok dobit kapitalista neprestano raste. Svaki i najbeznačajniji pokušaj za ekonomske reforme bačen je u zaborav. Nacionalizacija, sprovedena u Engleskoj, nije ni najmanje otvorila put izgradnji novog, socijalističkog društva i nije doprinela uništenju ekonomske vlasti finansijske oligarhije. U Francuskoj, kao i u velikom broju drugih zapadno-evropskih zemalja, socijaldemokrati, idući za primenom laburista, potpomogli su devalvaciju evropskih valuta koja je bila nametnuta od američkih kapitalista kao način da se još više snizi životni standard evropskih radnika.

U oblasti unutrašnje politike, socijaldemokrati otvoreno odobravaju i sami sprovode u život antidemokratske i reakcionarne mere kojima danas pribegavaju kapitalizam u svima zemljama, kako zato da bi pokušao da slomi organizacije i borbu radnika, tako i zato, da bi prveo kraju svoje ratne pripreme. Po zapovesti jednog socijalističkog

Odlučni uspehi u ostvarenju jedinstva radničke klase i demokratskih snaga bili su postignuti u zemljama narodne demokratije a naročito posle stvaranja Informacionog biroa i objavljivanja saopštenja donetog na savetovanju predstavnik nekih komunističkih partija. Jedinstvo radničke klase u ovim zemljama bilo je posledica pobeđe nad hitlerovskim okupatorima, njihovim agentima i kolaboracionistima, posledica demokratske politike sovjetskih vlasti, težnje masa ka dubokim ekonomskim i političkim reformama, nužnosti odbrane nezavisnosti i budućnosti ovih zemalja od intriga i pretnji imperijalista.

Komunističke partije sprovodile su doslednu politiku jedinstva u tesnoj saradnji sa narodnim masama, oslanjajući se na najbolje tradicije marksističkog radničkog pokreta u svakoj od ovih zemalja i na pozitivno iskustvo jedinstvenog fronta protiv fašizma. Nasuprot tome, u socijalističkim partijama, u vezi sa pojačanom borbom protiv ostataka fašizma i za neophodni socijalni preobražaj, zaostriili su se odnosi između iskrenih prijatelja jedinstva i socijalizma i starih oportunističkih

Prvi i osnovni zadatak ne samo komunističke nego i svih čestitih socijalista i demokrata, sastoji se u tome da shvate da je u sadašnjem trenutku jedinstvo radničke klase neophodnije nego ikad, da bi se imperijalistima omogućilo pripreme za novi rat, da bi se sprečilo uništenje demokratskih sloboda, ostvarenje socijalne reforme, neophodne za održanje i poboljšanje životnog standarda radničke klase. Rascep i razbijanje radničkih redova otvaraju put neprijateljskim nezavisnosti naroda. Jedinstvo radničke klase predstavlja siguran oslonac za ujedinjavanje naraštaja svih onih koji žele da spasu ovu nezavisnost. Pokušaji za ponovno uspostavljanje reakcionarnih režima fašističkog tipa utoliko će lakše moći da propadnu ukoliko se široke narodne mase okupe oko jedinstvenih snaga radničke klase. Radnička klasa moći će da ispuni svoju naprednu ulogu i da se efikasno suprotstavi planovima imperijalista i fašista samo u tom slučaju ako njene snage budu ujedinjene.

Osnovni uslov uspešne borbe

ministra pucalo se u Francuskoj na radnike koji su štrajkovali za ostvarenje svojih pravednih zahteva. Engleski laburisti u bili ti koji su narušili pravo štrajka i proglasili vanredno stanje, da bi silomili pokret lučkih radnika. Vlada, na čijem čelu se nalazi jedan socijalista, bila je ta koja je upotreblila polje protiv sindikalnog pokreta i pokušala kako bi istovremeno izazvala rascep u sindikatima. Saragat i njegovi saradnici u Italiji bili su oni koji su se potpuno odriicali sa klerikalnim ministrom policije u ubijanju radnika i u sramnom gonjenju bivših partizana.

Neprijatelji svake politike radničkog i demokratskog jedinstva, socijaldemokratske partije, nisu bile sposobne čak ni formalno da ponovo stvore bilo kakvu jedinstvenu međunarodnu organizaciju koja bi zauzela mesto pokojne II Internacionalne. Ispunjavajući direktna naređenja imperijalista oni su pokušali da slome jedinstveni sindikalni pokret ostvaren u Svetskoj sindikalnoj federaciji.

COMISCO, rođen kao obični biro za organizaciju međunarodnih socijalističkih konferencija, sveo je svoje postojanje na čitavu seriju pokušaja organizovanja ili protubuljivanja rascepa u radničkom pokretu u međunarodnim razmerama i u pojedinim zemljama. Britanski laburisti, koji su stvorili COMISCO kao prost instrument svoje imperijalističke politike, pokušali su njegovom pomoću da odvrate socijalističke partije zemalja narodne demokratije od saradnje sa komunističkim partijama i da prekinu jedinstvo akcije komunističke i socijalista u Italiji.

IV

nekadašnjih saveznika i saucenika reakcionarne buržoazije, spremnih da još jednom odigraju ulogu agenta kapitalizma i imperijalizma u redovima radničke klase. Propovedajući povratka zapadno buržoaskoj demokratiji, tj. tradicionalnom reakcionarnom kapitalizmu, i ispoljavajući uski partijski šovinizam itd., desni socijaldemokrati sabotalirali su saradnju sa komunistima, praveći smetnje ostvarenju neophodnih i obećanih ekonomskih reformi, ponovo su se vezali sa snagama domaće i međunarodne reakcije, stupili u službu britanskih laburista i američkih imperijalista i saradivali sa angloameričkim špijunima, da bi razbili jedinstvo radnika i naroda i služili interesima imperijalizma.

Dalji uspehi naraštaja jedinstva i konsolidacije narodnih demokratija mogli su biti ostvareni jedino energičnom i otvorenom borbom protiv desnih socijaldemokrata, razobličavajući ih, izolirajući ih, ostaranjujući ih sa rukovodećih položaja i goneci ih iz redova socijalističkih partija. Ovakav zadatak bio je sproveden, iako ponekad lagano i neodlučno, od strane levih socijalista uz aktivnu pomoć komunističke i socijalista u Italiji.

V

za ujedinyenje radničke klase je potpuno raskrinkavanje politike desnih socijaldemokrata koji su u službi imperijalizma, ukazivanje da oni izdaju stvar demokratije i socijalizma. Komunisti ne smeju da se kolebaju u ovoj borbi. Da bi stvar radničke klase postigla uspeh, oni istovremeno treba da shvate, da stalno i stalno treba objasnjavati važnost jedinstva svim radnicima i svim radnicima a naročito onima koji još uvek slede desne socijaldemokrate i njihove partije.

Neki komunističke partije kapitalističkih zemalja krenule su poslednjih godina snažno napred, postale su masovne partije i stoje na čelu velikih pokreta u kojima učestvuju najaktivniji delo radničke klase, neke od njih ostaju male partije, jer je u njihovim zemljama socijaldemokratija sačuvala veliki uticaj i snažnu organizaciju. Neophodnost dosledne borbe za jedinstvo radničke klase treba da bude stavljena u prvi plan kako kod jednih tako i kod drugih. U poslednje vreme, mogućnosti i perspektive za ovu borbu po-

Ovi manevri su propali. Pošteni socijalisti zemalja narodne demokratije prekinuli su sa ovom lažnom socijaldemokratskom organizacijom i ostali su verni stvari jedinstva. Velika partija, kao što je Socijalistička partija Italije, ostala je ta koja silomili pokušaj da razbije jedinstvo a manevri upravljeni protiv nje, od strane desnih socijaldemokrata ili centurama pod lažnom parolom „socijalističkog jedinstva“, do sada su propali, pošto svim poštenim socijalistima postaje sve jasnije da demokratski teže samo da italijanskim radnicima nametnu jaram klerikalne vlade De Gasperijs i britanskih i američkih imperijalista.

Razbijačka ofanziva protiv Svetske sindikalne federacije bila je objavljena na inicijativu britanskih laburista koji su, uz potporu američke sindikalne birokratije, podneli u Tređunijona apurdni zahtev da Svetska sindikalna federacija prekine svoju aktivnost. Ovakv nedostojni napad protiv jedinstva bio je potpuno demaskiran ogromnom većinom sindikata uključenih u Svetsku sindikalnu federaciju, koja nastavlja svoju delatnost, obuhvatajući u svojim redovima više od 70 miliona radnika.

Ofanziva protiv jedinstvenih radničkih sindikata nastavljena je kako u Francuskoj tako i u Italiji, ali u ovim dvema zemljama ogromna većina organizovanih radnika ostala je u redovima svojih jedinstvenih sindikata, a glavari rascepa — socijaldemokrati i klerikalci — uspešni su, uprkos svim svojim naporima da sa sobom povuku samo beznačajnu manjinu.

socijaldemokrata, socijalističke partije narodnih demokratija objavile su se i politički odelci; ponovo su uspostavile vezu sa radničkom klasom i odlučno su se orijentisale ka ostvarenju političkog jedinstva proletarijata. U to vreme postalo je jasno da ovo jedinstvo ne bi moglo biti ostvareno apurdnim kompromisom između marksizma i raznih oportunističkih tendencija, već samo na osnovu marksističko-lenjinstičkog učenja. Upravo u ideološkoj i političkoj borbi za odbranu i širenje ove nauke u radničkoj klasi, komunističke i radničke partije u svim zemljama narodne demokratije uspele su da u redovima jedinstvene političke klase organizacije ujedine sve napredne snage proletarijata.

Cinjenicu, da su desni socijaldemokrati prestali da postoje u zemljama narodne demokratije, treba smatrati kao veliku pobedu ovog jedinstva. Provokatori novog rata pretrpeli su poraz od izvanredne važnosti: partije radničke klase postale su glavni elemenat narodne vlasti, nerazruciivi osnov saveza radnika i seljaka, rukovodeća snaga u izgradnji socijalističkog društva.

boljšali su se u svima zemljama. Politika izdaje interesa radničke klase, vodjena od desnih socijaldemokrata, izaziva nezadovoljstvo i odvratnost u radničkim redovima i primorava same šefove socijaldemokrata da se maskiraju novom levom frazeologijom, govoreći o radnicima i o toj da su masama istupaju iz redova socijaldemokratije. Dodir sa ovim radnicima i masama radnička-socijalista treba da se ostvari pre svega na bazi zaštite osnovnih radničkih prava, u borbi za povećanje plata, za poštovanje slobode organizovanja i prava štrajka, u borbi za mir.

U tom cilju, treba predložiti radnicima-socijalistima da stvore po fabrikama, po gradovima i selima, zajedničke komite koji bi bili efikasno sredstvo za ostvarenje jedinstva radničke klase, potpomagajući stvaranje širokog jedinstvenog fronta radnika u najnižim organizacijama. Za grupe levih socijaldemokrata to je polje delatnosti na kome mogu da, pokažu da li iskreno žele jedinstvo radničke klase ili su njihove leve izjave samo

maska, da bi sakrili svoje saučesništvo sa desnim socijaldemokratima. Treba na kraju imati u vidu, čak i u zemljama gde su klasni sindikati vrlo razvijeni a komunističke partije imaju karakter masovnih partija, da široke mase radničke klase, a ponekad i većina radnog stanovništva tih zemalja, ne pripadaju još ni jednoj organizaciji — sindikalnoj, društvenoj ili političkoj, i da odlučni uspehi u mobilizaciji i organizaciji ovih masa mogu biti od ogromne pomoći za ostvarenje jedinstva.

U borbi za jedinstvo radničke klase osobito pažnju treba posvetiti masama katoličkih radnika i radnica i njihovim organizacijama. U nekim zemljama ove organizacije imaju u poslednje vreme veliku važnost, a tamo, gde su socijaldemokrati naročito oslabili, katolici pokušavaju da zauzmu njihova mesta da bi osigurali reakcionarnim grupama buržoazije podršku masa. U Italiji na primer, katolički sindikati su jači od malih socijaldemokratskih razbijačkih grupa. U Belgiji, u Australiji i Italiji katoličke partije su glavne buržoaske partije, koje upravljaju državom.

Medjutim, u svima katoličkim organizacijama postoji duboka protivurečnost između rukovodećih kadrova crkve, koji su saveznici imperijalizma i reakcije i neprijatelji socijalnog progressa i radnih masa, čak i najzastatijih, koje žele mir i zaštitu svojih životnih interesa. Time se objašnjava činjenica, da se u katoličkom pokretu, uprkos represalijama crkvenih vlasti, stalno javlja progresivna leva tendencija koja instinktivno traži saradnju i jedinstvo s nekatoličkim radničkim pokretom. Ekskomunikacija komunističke, objavljena od jezuita da bi bila onemogućena ova saradnja i ovo jedinstvo, nije ništa izmenila ovu situaciju, jer nije imala nikakvog uticaja na radničku klasu.

Potrebno je da revolucionarni radnici shvate da različita religiozna ubeđenja ne treba da budu prepreke po pitanju jedinstva radničke klase, naročito ne u trenutku kada je ono neophodno za spas mira. U zemljama narodne demokratije, gde su komunističke partije na vlasti, ne postoje verske borbe: sloboda veroispovedi u ovim zemljama osigurana je svima građanima a demokratska vlast kažnjava samo one koji, pod vidom lažnih religioznih izgovora, rađe po naredjenjima imperijalista da bi uništili demokratske tekovine i pripremili rat.

Neprekidno se treba približavati radnicima katolicima, da bi ih ubeđeno u neophodnost radničkog jedinstva. Ovo približavanje treba da dovede do konkretne zajedničke delatnosti na ekonomskom i socijalnom polju, a takođe i u oblasti političke borbe; ka koordinaciji borbe između klasnih i katoličkih sindikata za ekonomske zahteve, naročito u osnovnim organizacijama; ka stvaranju zajedničkih komiteta žena, omladine itd. Uvlačenje velikog dela radnika i radnica katolika u jedinstveni front zaštite mira, slobode i životnih uslova radnika, jeste jedan od prethodnih uslova uspeha ove odbrane.

Jedinstvo radničke klase je solidna polazna tačka za stvaranje u svakoj zemlji najširih naraštaja i nacionalnih saveza u cilju suprotstavljanja imperijalističkoj ratnoj politici i u borbi protiv nje. Imperijalistički ratni huškači prete nezavisnosti i suverenitetu svih nacija. Da bi olakšali ovaj svoj zadatak, oni pokušavaju da iznutra, u svakoj zemlji, razlože i razbiju jedinstvo naroda. Zbog toga, raspiruju široku antikomunističku kampanju fašističkog stila, propovedaju mržnju prema radnicima revolucionarima, vredjaju i gone sve one koji, pa makar dolazili iz srednjih slojeva, ne žele da postanu slugе imperijalizma i koji su spremni da od rata spasavaju svoju zemlju. Zadatak radnika, njihovih organizacija, najosvedečnijih i najautoritativnijih boraca za mir, sastoji se u tome da rade na povećanju broja ovih poštenih demokata i patriota

i da ih vode ka objedinjavanju njihovih snaga za saradnju sa svima slojevima naroda, u interesu nezavisnosti i jedinstva nacije.

Široke masovne demokratske organizacije boraca za mir — koje obuhvataju sve društvene slojeve, omladinu, žene i inteligenciju — pokazale su, se do sada, kao najbolje sredstvo za izvršenje ovog zadatka i one su dužne da postanu, u svakoj zemlji, istinska politička snaga, osnov širokog narodnog fronta, sposobnog ne samo za propagandu mira nego i za ostvarenje političkih akcija, kako bi se tako mogli suprotstaviti intrigama inostranih imperijalista i njihovih agenata. Ispunjenje ovog zadatka može dovesti do savladivanja rascepa narodnih snaga, koje neprijatelji jedinstva uspešni da izazovu u mnogim zemljama; može se stvoriti instinski pokret demokratskog i narodnog jedinstva, olakšati obrazovanje narodnih vlada oslonjenih na jedinstvo radničke klase, naroda i nacije, koje bi prekinule sa politikom priprema novoga rata, koje bi se suprotstavile politici potčinjavanja svojih zemalja američkom imperijalizmu, koje bi branile program mira među narodima, učinile kraj trci u naoružanju, uspostavile nacionalnu nezavisnost i nacionalni suverenitet i koje bi se posvetile mirnoj ekonomskoj obnovi i podizanju životnog standarda radnih masa. Takve vlade, a ne vlade koje sebe smatraju robovima američkog imperijalizma, potrebne su naročito danas narodima Francuske, Italije i cele kapitalističke Evrope. Uspehi jedinstva radničke klase najbolja su zaloga u borbi za ostvarenje ovog cilja.

*

Komunističke partije kapitalističkih zemalja dužne su da vode do pobeđe borbu za jedinstvo radničke klase. To od njih zahteva da dalje učvršćuju svoje redove, da podižu ideološki nivo svojih kadrova i partijskih masa u osnovnim organizacijama, da bolje ovladaju učenjem marksizma-lenjinizma, da poboljšaju svoj organizacioni rad i da propagandu učine efikasnijom. Oportunističke pojave treba tući neumoljivo i bez prestanka, energično raditi na uništenju sektaštva koje ogromno šteti borbi komunističke za jedinstvo radničke klase. Najveća opasnost koja danas pretili komunističkim partijama jeste da ostanu na repu događaja, da kapituliraju pred teškoćama, da prećutaju snage neprijatelja mira i demokratije i da ne shvataju da borba avangarde proletarijata ima presudnu važnost za ostvarenje jedinstva radničke klase i spasavanje mira, i da uspeši te borbe na prvom mestu zavise od upornog rada komunističke.

Američki imperijalisti i reakcionarna buržoazija svih zemalja koriste bez skrupula špijunske bande Tita, da bi sabotalirali borbu za jedinstvo radničke klase, da bi posejali razdor i organizovali provokacije u redovima komunističke, avangarde. Rezultat Rajkovog procesa ima prvorazredni značaj za sve komunističke i radničke partije. Njegovi rezultati pokazuju nam da je neophodno stalno podizati revolucionarnu budnost, boriti se i biti neumoljivi prema svakom kolebanju protiv neprijatelja. Samo na ovaj način mi ćemo sačuvati i podići na viši stepen čistotu našeg marksističko-lenjinstičkog učenja, vernost komunističke delu jedinstva, njihovu odučenost zemlji socijalizma — Sovjetskom Savezu, njegovoj partiji i velikom Staljinu — vodji radnika i svih radničkih u borbi za demokratiju, socijalizam i mir.

Jedinstvo radničke klase je dužnost svih radničkih koji ne čine da postanu slugе imperijalizma i koji žele da pokidaju kapitalističke lance, da spasu mir, da mirnim putem idu napred ka lepšoj budućnosti, ka socijalističkom društvu. Delo jedinstva je od životne važnosti za nas. Zahvaljujući samopregornom radu komunističke i revolucionarnih radnika, jedinstvo radničke klase mora pobediti i ono će pobediti u celom svetu.

(Za trajni mir, za narodnu demokratiju od 2-XII-1949)

Trajčo Kostov, saučesnik Titove bande agenata američke špijunaže

30. novembra objavljena je optužnica javnog tužioca Narodne Republike Bugarske protiv zločinačke nacionalističke bande Trajča Kostova.

Članovi rukovodećeg političkog i organizacionog jezgra te zavere bili su Trajčo Kostov, bivši član Politbira KP Bugarske i potpredsednik Ministarskog saveta, bivši ministar finansija dr. Ivan Stefanov i bivši administrativni sekretar Politbira KP Bugarske i zamjenik ministra javnih radova Nikola Pavlov.

Takođe su optuženi i sledeći: zamjenik predsednika Državnog komiteta za privrednu i finansijska pitanja Nikola Načev, bivši trgovinski ataše NR Bugarske u SSSR Boris Hristov, bivši direktor bugarske Narodne banke Conju Cončev, bivši načelnik direkcije za trgovinu Ivan Tutov, bivši savetnik jugoslovenske ambasade u Sofiji Blagoje Hadži-Panzov, bivši instruktor CK KP Bugarske i potpredsednik Nacionalnog komiteta makedonskih kulturno-prosvetnih udruženja u Bugarskoj Vasil Ivanovski i bivši politički rukovodilac građevinskog oteška Sofijskog gradskog veća Ilja Bajalcalijev. Poslednja osmorica optuženih vršili su u toku više godina u velikim razmerama političku i privrednu špijunažu u korist titovaca i engleske i američke obaveštajne službe i istovremeno su organizovali široku privrednu sabotažu.

Što se tiče Trajča Kostova, u optužnici se kaže da je bio jedan od rukovodilaca sekte leve trockističke frakcije u KP Bugarske; 1933—34 godine kao emigrant u Moskvi razvio je aktivnu delatnost sa ciljem da odstrani iz rukovodstva Partije njene priznate vođe, Georgi Dimitrova i Vasil Kolarova. Trajčo Kostov uspostavlja u Moskvi vezu za trockistima drugih komunističkih partija i njihovom pomoći zbližava se sa jugoslovenskim emigrantom Josipom Brozom-Titom (Valterom) koji je još tada delio njihovo trockističko ubeđenje. Upravo zbog toga, Trajčo Kostov je i predložio da se Tito-Valter pošalje na politički rad u Jugoslaviju.

Posle likvidacije leve sekte frakcije u KP Bugarske, Trajčo Kostov je lažno izjavio da se odriče levog sekteštva. Maja 1942 godine, uhapšen od fašističke policije, Trajčo Kostov izdao je agentima Gestapa mnogobrojne aktivne borce Partije, kao i odluke Centralnog komiteta koje su se tičale borbe protiv nemačkih okupatora i fašističkog režima. Istovremeno je potpisao i izjavu o tajnoj saradnji sa policijom u nenoj borbi protiv Komunističke partije. 1943 godine, po naredjenju policije, poslao je iz zatvora ilegalnom Centralnom komitetu KP Bugarske kapitulantsko pismo, u kome je predlagao da se prestane sa aktivnom partizanskom borbom protiv nemačkih fašističkih okupatora. U saradnji sa policijom Trajčo Kostov izveo je vodlu obmanu, da je njegovo držanje bilo „vrsto“ i „hrabro“ i na osnovu te prevare došao je posle 9 septembra na rukovodeće mesto sekretara CK KP Bugarske.

Agenti angloameričke špijunaže

Krajem 1944 godine Trajčo Kostov je, posredstvom engleskog pukovnika u Sofiji Viliama Bella, uspostavio vezu sa engleskom obaveštajnom službom. Na osnovu pregovora koje je vodio on lično, delimično i Ivan Stefanov sa Titom, Kardeljom, Džilasom i Rankovićem, Trajčo Kostov je stvorio plan pripremanih akcija sa ciljem:

UREDJUJE: REDAKCIJON I ODBOR

a) zbaciti zakonsku vladu Narodne Republike Bugarske; b) nasilnim putem prigrabiti vlast u svoje ruke uz vojnu pomoć Jugoslavije; c) uhapsiti i fizički uništiti predsećnika vlade i vođu bugarskog naroda, druga Georgi Dimitrova.

Pored tih krajnjih ciljeva zavere, Trajčo Kostov je, prema instrukcijama koje je dobio od engleske obaveštajne službe tokom 1945 godine posredstvom pukovnika Bella, takodje određio neposredne zadatke neprijateljske delatnosti. Oni su se sastojali pre svega u potpomaganju kontrarevolucionarne opozicije protiv vlade, kao i u potpomaganju svih reakcionarnih i neprijateljskih elemenata u zemlji; drugo, u vršenju štetnih i saboterstkih akcija u narodnoj privredi kako bi se kompromitovala vlada i njena politika i olakšalo prigrabljivanje vlasti; treće u sprovođenju nacionalističkog kursa prema zemljama narodne demokratije i Sovjetskom Savezu, sa ciljem da se Bugarska odvoji od svojih istinskih saveznika i prijatelja iz tabora demokratije i socijalizma i da se narod i milo svoje volje primora na prelaz na stranu imperijalističkog bloka.

Ceo taj padni plan trebalo je da bude krunisan ukličenjem Bugarske u titovsku Jugoslaviju. Sve te zločinačke planove maskirali su saučesnici Kostova takozvanom Balkanskom federacijom (pod Titovom hegemonijom). Na ovom pitanju su se obe agenture engleske i američke obaveštajne službe — titovci u Beogradu i kostovci u Sofiji, sporazumeli: Tito, Kardelj, Džilas i Ranković insistirali su odlučno na tome da se Balkanska federacija ostvari „priključenjem“ (stapanjem) Bugarske i Jugoslavije, kostovski su se sa ovim potpunoglagali. Balkanska federacija bila je iskonstruisana kao forma bržeg odvajanja Jugoslavije i Bugarske od Sovjetskog Saveza, za njihovo brže prelazanje u tabor imperijalizma. Zbog toga je Balkanska federacija imala blagoslov i Londona i Vašingtona.

U svom iskazu o razgovoru koji je imao sa pukovnikom engleske obaveštajne službe u Bugarskoj 1. januara 1945 godine, Trajčo Kostov kaže: „Beli je rekao... da... ova stvar (jugoslovenski predlozi Bugarskoj za federaciju) nije nepoznata ni Englezima ni Amerikancima... jer je cilj progovori odvojiti Bugarsku i Jugoslaviju od Sovjetskog Saveza.“

Obe zemlje mogu živeti u budućnosti kao jedinstvena država, dovoljno snažna da izdrži pritisak Sovjetskog Saveza.“

Mesec dana pre tog razgovora dao je Kardelj Trajču Kostovu (za vreme sastanka u Sofiji krajem novembra 1944 godine) istovetna uveravanja po tom pitanju. Trajčo Kostov u svom iskazu o tom tajnom razgovoru kaže:

„... Englezi i Amerikanci — rekao je Kardelj — obećali su Titu da neće sprečavati priključenje Bugarske Jugoslaviji. Prema Kardeljevom rećima, prethodno su obavestili Tita da će formirati ustavnu i izavati uobičajenu ustavnu u svojoj štampi, da bi kao i uvek bacili krivicu na SSSR zbog stvaranja federacije i istovremeno iskoristili to za rešenje nekih svojih obaveza prema Sovjetskom Savezu.“

Beograd — centar imperijalističke špijunaže

Dalji izvodi iz iskaza Trajča Kostova, navedeni u optužnici, objašnjavaju blagonakloni odnos angloameričkih imperijalista prema Titovoj i Kostovljevoj „federaciji Južnih Slovena“: već krajem Drugog svetskog rata oni su dobili Titovu saglasnost da će voditi antisovjetsku politiku.

„... Kardelj mi je u poverenju rekao — nastavlja Trajčo Kostov u svom iskazu o prvom razgovoru sa Kardeljom — da će posle završetka rata Tito držati Jugoslaviju po strani od SSSR i da neće dozvoliti Sovjetskom Savezu da koristi svoj uticaj na samo u Jugoslaviji nego i na Balkanu... Na toj osnovi je između Tita i jedne strane i Engleza i Amerikanaca sa druge strane, još za vreme rata postignut sporazum. Što se tiče sprovođenja u delo tog sporazuma — nastavio je Kardelj — jugoslovenska vlada smatra da sada, kada se rat približava kraju, nije potrebno Jugoslaviju potpuno povezati sa SSSR, već da treba sprovesti samostalnu politiku, potpomagati i razvijati veze sa zapadnim državama.“

Kada se 1. januara 1945 godine Trajčo Kostov sastao sa engleskim špijunom pukovnikom Bellem, ovaj mu je potvrdio to isto što mu je rekao Kardelj.

„Beli mi je rekao — kaže Trajčo Kostov — da je još za vreme rata između Tita i Engleza, u saglasnosti sa Amerikancima, sklopljen sporazum o tome kakvu će politiku Jugoslavija sprovesti posle rata.“

Na taj način se još jedanput pokazalo da je Titova „nezavisna“ politika prema priznanju njegovih najbližih saradnika, napodijala laž, zavesa za prikrivanje već odavno sprovedenog antisovjetskog kursa. To je potvrdio lično i sam Tito u razgovoru sa svojim bugarskim saveznikom u izdajničkoj delatnosti, Trajčom Kostovim, kada se sastao sa njim u leto 1946 godine. Evo šta kaže o tom razgovoru Trajčo Kostov: „Tito mi je stavio do znanja da se jugoslovenska spoljna politika sada sve više orijentise na SAD, za razliku od prethodnog perioda kada je bila proengleska. Savetovao je takodje i nama, Bugarinama, da uspostavimo vezu sa Amerikancima, što će nam biti od koristi.“

Drugi razgovor Trajča Kostova sa Titom bio je krajem novembra 1947 u Bukarestu (blizu Varne), kada je Tito posetio Bugarsku da sa njom zaključi saveznički ugovor. „Tito je rekao — kaže Trajčo Kostov — da se odlučio da u najskorije vreme promeni kurs svoje politike prema SSSR, kao i da potpuno objasni odnos Jugoslavije prema zemljama narodne demokratije... Tito je izrazio svoje neslaganje sa politikom SSSR prema Maršalovom planu. Rekao je, da takve privredno zaostale zemlje, kao Jugoslavija i Bugarska, neće moći ništa postići bez američke pomoći. Ali pre nego što pruže pomoć, rekao je Tito, Amerikanci postavljaju uslov: da Jugoslavija i Bugarska prekinu sa SSSR. Dalje, Tito je izložio američki plan, prema kome se upravljalo. Tito je naglasio da plan Amerikanaca računa sa porastom antisovjetskih elemenata ne samo u Jugoslaviji i Bugarskoj, nego i u svim zemljama narodne demokratije, da računa sa korišćenjem najrazličitijeg pritiska na te zemlje — privrednog, političkog, vojnog — kao bi se otrgle od SSSR i priključile zapadnom bloku...“

Posredstvom Kardelja, Tito daje Trajču Kostovu u novembru 1944 godine savet, da postupa tako kako bi postigao smanjenje sovjetskog uticaja u Bugarskoj, i da se orijentise na stvaranje moćne Balkanske federacije koja bi bila u stanju da se suprotstavi SSSR-u i koja bi vodila svoju samostalnu politiku orijentisanu na približavanje Englezima i Amerikancima.“ (Iz iskaza N. Pavlova).

Marta 1945, kako se navodi u optužnici, Tito je posredstvom Džilasa ubedio Trajča Kostova u to da će, u okviru federacije na čelu sa Titom, biti moguće lako ostvariti odvajanje obe zemlje od SSSR u cilju poja-

čavanja njihovih političkih i privrednih veza sa zapadnim državama.“ (Iz iskaza Pavlova). U Bukarestu Tito uverava Trajču Kostova da za ostvarenje zavere „mi smo spremni da vam pomognemo i oružanim snagama.“

Posredstvom Rankovića (u leto 1946) Tito je izložio Trajču Kostovu plan „rada širokog međunarodnog značaja.“ — „Tito plan, maskiran parolom o samostalnoj politici zemalja Istočne i Jugoistočne Evrope, išao je za tim, prema Rankovićevom uveravanju da se stvori veća zajednica zemalja Jugoistočne Evrope, koja bi pod vođstvom Tita predstavljala veliku silu, sa kojom druge države moraju računati. Lično i preko Kardelja, Džilasa i Rankovića, Tito je stalno naljivao na kostovce u Bugarskoj da ubrzaju sa pripremanjem zavere, da postavljaju svoje poverljive ljude na rukovodećim mestima u partiskom i državnom aparatu, da organizuju unutrašnje partiske snage u cilju sprovođenja njihove politike, da pojačaju svoj uticaj u armiji i organizma Ministarstva unutrašnjih poslova. Kako bi se stvorilo — kao što je rekao Ranković — realne snage zavere, na koje bi mogli u slučaju potrebe da se oslone.“

Maska je strgnuta

Podli titovski plan u Bugarskoj propao je zahvaljujući budnosti narodne vlasti, zahva-

ljujući mudrošću dalekovidosti druga Georgi Dimitrova. Tito nije umeo da sakrije svoju mržnju prema Dimitrovu — kaže Trajčo Kostov o razgovoru u Bukarestu: „Koliko će mi dugo taj starac stajati na putu?“ — besno je vikao Tito. Dimitrov je bio tiri u oku Tita, „Morate biti spremni da energično radite, da uhapsite, a ako bude potrebno i da odstranite Dimitrova; računajte pri tome sa našom pomoći“, izjavio je Tito. Titov plan za fizičko uništenje druga Georgi Dimitrova potvrdjuju u svojim iskazima i optuženi Stefanov i Pavlov.

*

Trajčo Kostov je u sporazumu sa svojim beogradskim saučesnicima, iskoriscavajući svoj visoki službeni položaj, preduzeo sve mere da bi osigurao slobodno prodiranje Titovih agenata u bugarski državni aparat. Jugoslovenskom vojnom atašeu omogućeno je da dođe do materijala Ministarstva narodne obrane. Jugoslovenskim špijunima predavane su informacije koje su predstavljale državne tajne. Bila su im sva otvorena vrata u takve ključne pozicije, kao što je Državna planska komisija, Glavni statistički ured i druge. Prestavnik Rankovićevog policijske službe imao je u toku dve godine slobodan pristup u Ministarstvo unutrašnjih poslova.

Optužnica se završava podacima o privrednoj i finansijskoj sabotaži zavereničke grupe.

Tok procesa i završna reč javnog tužioca

U toku procesa narodni neprijatelji Trajčo Kostov drsko je pokušavao da porekne svoje pismeno priznanje pred istražnim sudijom. Međutim, priznanja svih ostalih optuženih kao i iskazi mnogobrojnih svedoka i izveštaji stručnih komisija nepobitno su potvrdili sve činjenice navedene u optužnici. Tako je Kostov — koji je do poslednjeg momenta pokušavao da obmane bugarski radni narod — razgoličen pred narodnim sudom u svojoj pokušajima pokvarenosti, kao u agent angloameričkog imperijalizma, kao pomoćnik zločinačke Titove bande.

Po završetku sudske postupka dobio je reč javni tužilac NR Bugarske, Vladimir Dimčev. On je u svojoj iscrpnoj završnoj reči dao detaljnu analizu zločina Trajča Kostova i njegove bande. Javni tužilac je konstatovao, da je čitav proces do tačnice potvrdio tačnost svih činjenica navedenih u optužnici. Sudski postupak je nepobitno pokazao, da su Trajčo Kostov i njegovi saučesnici plaćeni agenti angloameričkog imperijalizma i da su

po uputstvu svojih gospodara, bili stalno i tesno povezani sa zločinačkom bandom titovskih špijuna i ubica.

„Ovde se radi o zaveri koja je imala za cilj“, rekao je Dimčev, „da ugrozi državni integritet bugarske republike... Ta zavera imala je takodje za cilj fizičko uništenje... vođe i učitelja našeg naroda, druga Georgija Dimitrova.“

Ustanovljeno je da su rukovodnici zavere i njeni začetnici anglo-američki špijuni i da su zaverenici računali na vojnu intervenciju Titove Jugoslavije. Sa međunarodnog gledišta ova zavera protiv Bugarske je sastavni deo zločinačkog plana anglo-američkih imperijalista, koji je uperen protiv opstanka narodno-demokratskih država Jugoistočne Evrope.

Kao svoje glavno oružje za ostvarenje ovog zavereničkog plana angloamerički imperijalisti koriste izdajnika Tita i njegovu špijunsku bandu.“

Na kraju svoje reči javni tužilac je zatražio pravednu, strogu kaznu za sve optužene.

PRESUDA

U sredu 14 decembra 1949 Vrhovni sud NR Bugarske izrekao je presudu Trajču Kostovu i ostalim članovima njegove bande:

Trajčo Kostov Džumev, pronađen je krivim za veleizdaju, špijunažu i sabotažu i osuđen na smrt;

Ivan Stefanov, bivši ministar finansija, pronađen je krivim za veleizdaju, špijunažu i sabotažu i osuđen na kaznu doživotne robije;

Nikola Pavlov, bivši pomoćnik ministra građevina, pronađen je krivim za veleizdaju, špijunažu i sabotažu i osuđen je na kaznu doživotne robije;

Nikola Načev, bivši potpredsednik komiteta za privrednu i finansijska pitanja, pronađen je krivim za veleizdaju, špijunažu i sabotažu i osuđen na kaznu doživotne robije;

Ivan Govrenov, bivši direktor državne centrale za gumu, pronađen je krivim za veleizdaju, špijunažu i sabotažu i osuđen na kaznu doživotne robije;

Ivan Tutov, bivši načelnik Direkcije spoljne trgovine, pronađen je krivim za veleizdaju, špijunažu i sabotažu i osuđen na kaznu doživotne robije;

Conja Stefanov Cončev, bivši direktor bugarske Narodne banke pronađen je krivim za veleizdaju, špijunažu i sabotažu i osuđen na 15 godina zatvora;

Boris Antonov Hristov, bivši trgovinski izaslanik u SSSR, pronađen je krivim za veleizdaju, špijunažu i sabotažu i osuđen na 15 godina zatvora;

Blagoje Hadži-Panzov, bivši savetnik jugoslovenske ambasade u Sofiji, pronađen je krivim za veleizdaju i špijunažu i osuđen na 15 godina zatvora;

Vasil Ivanovski, bivši potpredsednik nacionalnog komiteta makedonskih kulturno-prosvetnih društava, pronađen je krivim za veleizdaju i špijunažu i osuđen na kaznu od 12 godina zatvora;

Ilja Bajalcalijev, bivši politički rukovodilac građevinskog oteška, Sofijskog gradskog veća, pronađen je krivim za veleizdaju i špijunažu i osuđen na 8 godina zatvora.